

zaterdag 30 januari 2016

Dit is het eerste “introducerende” deeltje als opmaat voor de dagelijkse reisverslagjes die ik weer in Ghana ga componeren. Volgende week zondag weer richting “warm-oord-dicht-bij-de-evenaar”.

Ik ga me niet meer voorstellen, zie ook vorige reisverslagjes, vindbaar op onze site www.support4ghanesekids.com

Maar dit plaatje geeft voor mij altijd wel die tropische sfeer weer. En nee, voor de criticasters onder ons, de dame-op-achtergrond is geen reisgenote en de dikke-pens-met-vette-klawwtjes-rond-mobieltje daarnaast is mij onbekend.

En dus zal ik bij sommigen wel weer de boeken ingaan als “Dick Sopranos”.

Over een week weer richting Accra. Het eerste deel van de reis zal “solo” worden uitgevoerd. Het weerzien met de vrienden op het vliegveld van Sunyani, maandag 8 februari, zal weer ongemeen hartelijk zijn en een gevoel teweegbrengen van “thuiskomen”.

De eerste week werk in St Mary’s Hospital zal in het teken staan van de voortzetting van de training die we gezamenlijk daar hebben gestart. Emmanuel en Tony lijken, gezien de foto’s, die een overduidelijk “iPhone-karakter” hebben en die via het kreupele Ghanese internet de overtocht tot onze overgereguleerde maatschappij hebben overleefd, onwaarschijnlijke vorderingen te hebben gemaakt in het trainen van hun collega’s.

De foto's getuigen van een diverse deelname van personeel van de ER, waarbij het gehalte "Indiase-zuster" uiteraard weer is gewaarborgd.

En ook in zijn computerschooltje heeft Emmanuel het een en ander gerealiseerd.

Voor al deze foto's vind ik iets komisch hebben: het teken aan de wand om de muur niet aan te raken met een zwarte hand. Zal weer aanleiding geven tot hilarische

discussies. En de wand zal getooid worden met de combi van een Ghanese en een Nederlandse vlag. De "Dutch version" zit al in m'n koffer. Krijg daarvoor van hem een Ghanese vlag mee terug naar huis.

En met die enthousiastelingen gaan we het ziekenhuis in Berekum bezoeken om ook voor dat ziekenhuis trainingen te realiseren. Waarbij Emmanuel en Tony zullen moeten worden omgevormd tot trainers van collega's elders.

Ook de vorderingen van hun echo-activiteiten zullen kritisch worden gezien. Zo mogelijk zal dat dit jaar verder operationeel moeten worden gemaakt.

Een enorme steun hiervoor is het feit, dat onze activiteiten door bisschop Matthew Kwasi Gyamfi van Sunyani worden gesteund.

En dat een nieuwe arts uit Berekum, die wel ECG- en echo-minded lijkt te zijn, maar dat in Berekum niet kon realiseren, nu actief is op de ER.

Het zou me niet verwonderen als de werkwijze op de ER binnen korte termijn volslagen zal veranderen, waarbij voornoemde arts een belangrijke rol zal krijgen.

Er ligt dus nog een hele berg werk op ons te wachten.

Zou niet anders willen!

En dan het tweede deel van het verblijf in Ghana.

Het "solo-in-Ghana-verblijven" zal op woensdag 17 februari wijzigen.

Drie mensen van het Christelijk College Nassau-Veluwe in Harderwijk zullen vanaf die datum mijn reisgenoten zijn.

Zie hiervoor ook <http://www.support4ghanesekids.com/school-unesco>

De samenwerking van onze stichting met deze school zal pas dan in ultieme mate vorm gaan krijgen.

Ook voor mij absoluut nieuw en een enorme uitdaging.

Laat ik eerst een voorstelrondje doen van mijn reisgenoten.

Mede gedachtig aan het Ghanese principe van hiërarchie, daarom in de eerste plaats Evelien van Laar. In het Nederlands-dagelijkse leven is zij lerares Frans. Voor degenen die mij nog kennen uit mijn schoolperiode een ondenkbare combinatie, aangezien ik in die tijd verkeerde in een “état de guerre permanente” met mijn Franse leraressen. Dit zal dus ook wel fout-Frans zijn. En wie er uiteindelijk na die periode als overwinnaar uit de onuitgesproken strijd is gekomen, is tot heden nog volstrekt onduidelijk.

Evelien is tevens coördinator in de UNESCO-leerlingenwerkgroep in het CCNV en is daarin buitengewoon bevlogen.

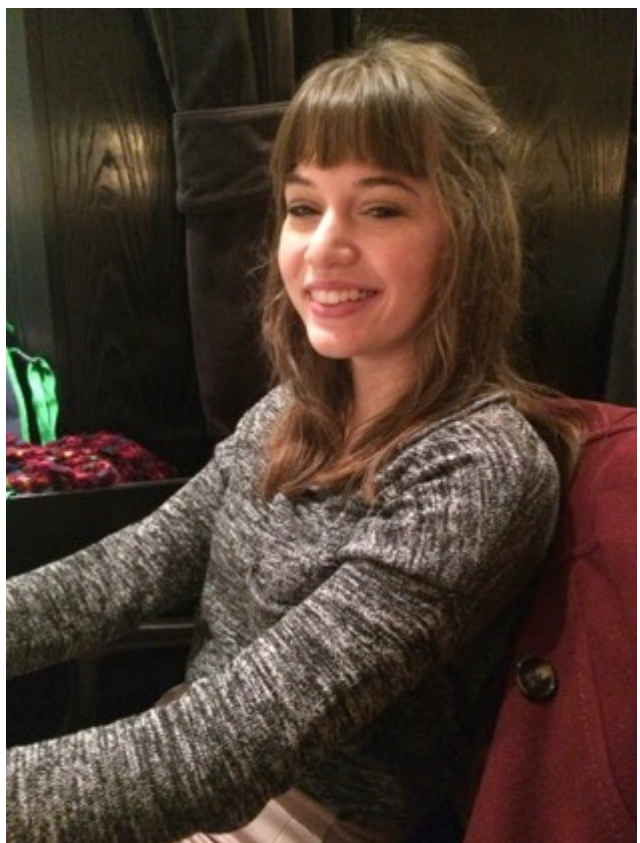
De afgelopen periode ben ik dan ook aangenaam gebombardéerd met de resultaten van haar Google-werk bij het

speuren naar activiteiten, zoals we die nu gezamenlijk in Ghana willen vorm gaan geven. En dat voor een regelneef als schrijver dezes wordt verondersteld te zijn.

Vervolgens Jasmijn Hobbel, gymnasiaste op het CCNV en UNESCO-actief in voornoemde leerlingenwerkgroep. Voor de deelname aan deze reis was een heuse sollicitatieprocedure georganiseerd. Haar sollicitatiebrief huppelde op speels-originele wijze torenhoog boven andere uit in verwoording van haar motivatie. Haar openingszin waarin gewag werd gemaakt van het geraakt zijn door impressies in beeld en woord van culturen op schier onbereikbare distantie, en de daaruit voortvloeiende interesse om daadwerkelijk onder te duiken in die culturen, waren ook voor mij een déjà vu van mijn oorspronkelijke motivatie van meer dan 50 jaar geleden.

Inmiddels heeft ze zich actief betoont in het verwerven van gelden voor haar reis en de projecten, o.a. door een dag kou te lijden op een kerstmarkt in Ermelo. Oliebollen verkopen!

En gesponsorde chocolademelk.

En ik kijk uit naar het effect van de foto's die ze van haar balletles heeft gemaakt, bedoeld om mensen daar een impressie te geven van het leven van mijn reisparticipanten.

Ik hoop meer dan oprecht dat dat kan resulteren in het onderling elkaar verstaan van culturen, waarbij de andere kant hopelijk weer dit laat zien:

En tenslotte Allard Huizinga.

Ook actief in de UNESCO-leerlingenwerkgroep. Hij wil uiteindelijk, zo mogelijk, geneeskunde gaan studeren.

De kennismaking met een Afrikaans ziekenhuis zal niet usance zijn voor Nederlandse startende studenten, maar zal een onuitwisbare ervaring voor hem worden. Zijn drang om "ellende" die je kunt tegenkomen, te verwerken door er iets voor en aan te gaan doen, was in het sollicitatiegesprek treffend.

In hem is een fraaie mix gehuisvest van enerzijds de neiging om niet primair verbaal op situaties te reageren, en anderzijds een spontane dadendrang, waardoor hij al met iets bezig is, voordat hij er aan denkt.

Originaliteit in denken. En dus gaan er in zijn koffer twee pakken oliebolmix mee. Niet omdat Ghanezen nu zo erg honger zouden lijden, maar om iets heel simpels van onze cultuur te laten zien en proeven.

Dus.....

Hopelijk ontspoord het niet in een Ghanese variant van:

En eveneens “dus” zullen we onze vrienden daar ook bitterballen leren maken met lokale ingrediënten. Met kip.

Maar zonder Ghanese vlaggetjes!!!!

En waar halen we dan weer Zaanse mosterd vandaan?

Kortom, er staan weer vele plannen in de steigers.

Zo gaan we de scholen van onze tien studenten bezoeken en proberen daar een presentatie te houden, van ons dagelijkse leven. Met de verwachting dat dat tot een interculturele dialoog aanleiding gaat geven.

En we gaan de verzamelde Engelse en Franse boeken introduceren voor een bibliotheek in het kamp, door een voorleessessie te houden voor een klas vol zwarte peutertjes, kleutertjes en groter grut.

Zullen indrukwekkende foto's en video's opleveren.

Onze kinderen voor een zwarte klas.

Zoals ze straks ook een gospelkerk met 600-800 mensen zullen toespreken.
Mensen die dat met warmte zullen aanhoren.

Waarschijnlijk zal het op eveneens Ghanese wijze wel weer heel anders worden georganiseerd. En daarvan leren wij dan weer veel.

De agenda van de komende week is nog fors gevuld. O.a. met interviews voor lokale radio en TV. De eerste ervaring daarmee was geweldig.

Het gaat een boeiende reis worden!!!!

Hoofddoel is dat deze mensen meer dan echt kennis maken met, en geraakt worden door alle mensen die ze daar zullen ontmoeten.

En die ongekunstelde ervaringen mogen ze dan overdragen aan hun medeleerlingen, die samen daadwerkelijk aan de slag zullen gaan om projecten voor vooral de kinderen in het Fetentaa UNHCR Refugee Camp te realiseren.

Wordt vervolgd.....

dinsdag 9 februari 2016

Gisteren aan het eind van de middag aangekomen in Drobo.

De korte versie van het verhaal is, dat niets ging zoals gepland.

's Morgens keurig op tijd uitchecken in het hotel in een Accra waar de heïgheid van de lucht veel stof en droogte voorspelde. De zon was nauwelijks te zien.

Het uitchecken leverde een connectieprobleempje met alle creditcards op.

Gelukkig had Dirk nog voldoende van die groene, stinkende VS-papierjes bij zich, waarna iedereen weer tevreden was.

De taxirit naar het vliegveld was probleemloos, de file van forenzen ging gelukkig de andere kant op.

Maar meteen bij aankomst daar kwam al iemand verkondigen dat de vlucht naar Sunyani was gecancelld i.v.m. het slechte zicht daar.

Kumasi was wel aanvliegbaar. Het "genereuze" aanbod van de taxidriver om me dan maar voor het "luttele" bedrag van \$200 naar Sunyani te hobbeldebonken, zag ik niet zo zitten. Evenals het alternatief om dan maar een uurtje of wat in een bus door het stof die kant op te rossen.

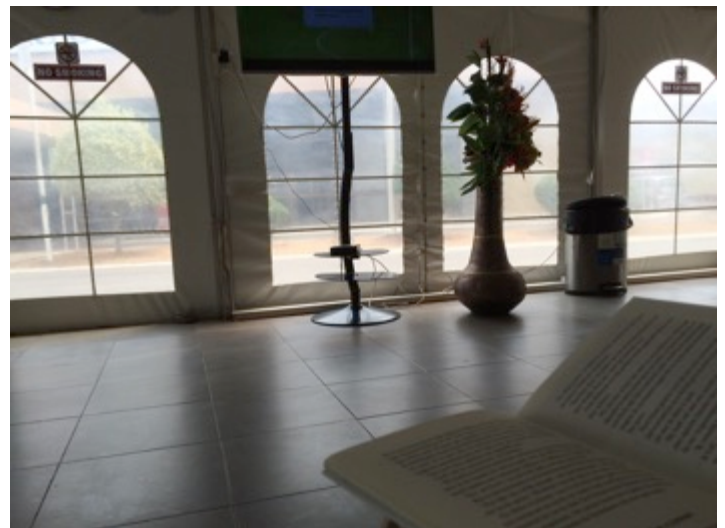
Vraag me niet hoe alles toen ook alweer ging, maar een tien minuten later en een redelijke fooi armer, kon ik in een net vertrekkende vlucht naar Kumasi stappen. Alle koffers met royaal overgewicht mee!

Ik kon nog net Tony bellen dat het busje naar Kumasi mocht doorstomen i.p.v. Sunyani en daarna was het afwachten hoe alles zou verlopen.

Zo dus.....

In Kumasi was dit gedurende meerdere uren mijn uitzicht, een sfeerloze "waiting area", comfortabel voorzien van nog een "Starbow-watertje" en wat koekjes. De tijd dodend met een heerlijk boek en een interessante app- en mailwisseling met Frank (in London!), gelardeerd met schier onverstaanbare telefoontjes met Tony, waaruit ik mocht destilleren dat ze me rond 1:30 PM zouden oppikken.

Afrika is best boeiend.....

En dat gebeurde.
Gewoon maar even wat
plaatjes en impressies van zo'n
4 uur durende rit naar Drobo.

Het uitzicht is weer Afrikaans.

Ik weet het, niet de mooiste
foto's, maar wanneer de
spiegeldecoratie suggereert,
dat je best blij mag zijn straks
weer ongeschonden te mogen
uitstappen...

Vier uur rijden maakt dorstig en
hongerig en ook daarvoor was een
oplossing!

En dan is iedereen weer happy!!!

De aankomst was dus weer eens wat laat.
Tegen 6PM!

De maaltijd van Angie was welkom, evenals
een koud biertje.

En de nachtrust in een land, waarin het
overdag heet, droog en stoffig is, maar 's
nachts is de temperatuur buitengewoon
aangenaam.

Vanmorgen dacht ik even aan dit stukje te beginnen na het doucheritueel.
De boiler is volmaakt dood en het licht in de douche doet het niet. 6PM is het gelukkig
weer daglicht en het water uit de zwarte Polytank buiten is buitengewoon aangenaam
van temperatuur.

Stukje schrijven mislukte dus...

Eerst kwam Agnes binnen in lokaal ornaat.

En daarna Emmanuel, waarna er zowel in de voorraad "Biggetjes" als ook in het ontbijt
een behoorlijk gat was geslagen. Angie weer blij, want haar ontbijt was op!!!!

Vanmorgen iedereen even geactiveerd en plots zaten
we fanatiek ECG's en
echo's te maken en hun
werk te beoordelen.
De training door
Emmanuel en Tony
heeft echt effect. Hun
collega's zijn heel
nauwgezet in het werk!
Prima!

Alleen in een Hollandse
ECG- en echokamer
klinkt normaliter geen
luide Afrikaanse muziek
en staan er niet een
hoop lege Colaflesjes
naast lege Werther's-
Echte zakjes.

Vanmiddag gezamenlijk echo's zitten beoordelen. Maandag met elkaar naar Berekum. Morgen een ECG-dag. Ik ga proberen met Dr Dagoe mee te lopen en foto's op de ER te maken. Zag weer "plaatjes"!!!

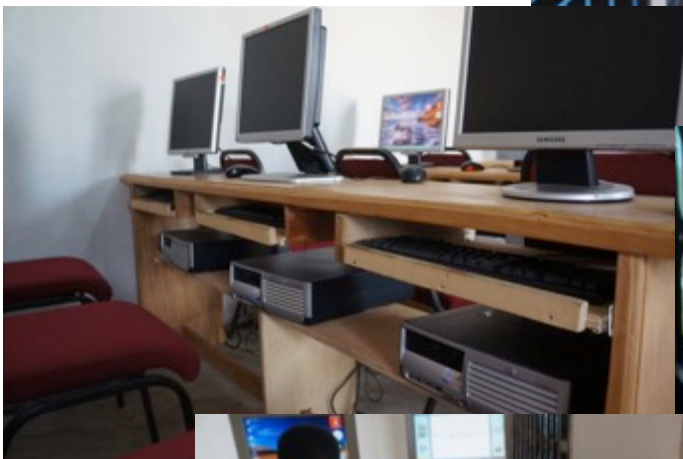
Eind van de middag even tijd om naar de deur in de maternity te kijken met de foto's geregeld door Henk. Van binnen smoelt het geweldig.

Van buiten is het Afrikaanse licht "killing". Gelukkig hangt er boven en naast de deur nog wat herkenbaars, zodat we weten, dat St Jansdal en de bisschop onsterfelijk dienen te worden verklaard. De aanwezigheid van verlate kerstmannetjes is me niet helder....

Vervolgens nog even naar Emmanuel's computerschooltje. Draait leuk, voor zover ik kon zien.

Dan ook nog maar wat
plaatjes vanaf zijn
balkon van wat
markttafereeltjes.

Wordt vervolgd.....

woensdag 10 februari 2016

Het went hier alweer aardig.

Het ontbijt met pannenkoekjes met banaan was weer zalig, maar wederom iets teveel. Aanvankelijk keek Angie wat sip, maar daarna kwam ze nog zo'n portie aanvoeren met de mededeling dat Agnes in aantocht was.

Resultaat?

Voorraad voedsel loopt nu ergens op het ziekenhuisterrein rond!

De eerste actie was verder om een lokale SIMkaart te kopen met Tony. Het werd een redelijke rondgang door Drobo. En dat terwijl het duidelijk werd dat het "koperen-ploert-gehalte" van het weer vandaag aanzienlijk zou zijn.

Het activeren van de kaart liep eerst vast op een Afrikaanse traagheid van het internet, maar een wisseltruc met Tony's kaart werkte!

Joepie!!!

WiFi!!!

Het eerste reisverslagdeeltje was overigens al het internet doorgestoven door van m'n iPhone een personal hotspot te maken. Iets met nogal kostbare dataroaming. Maar het lukte!

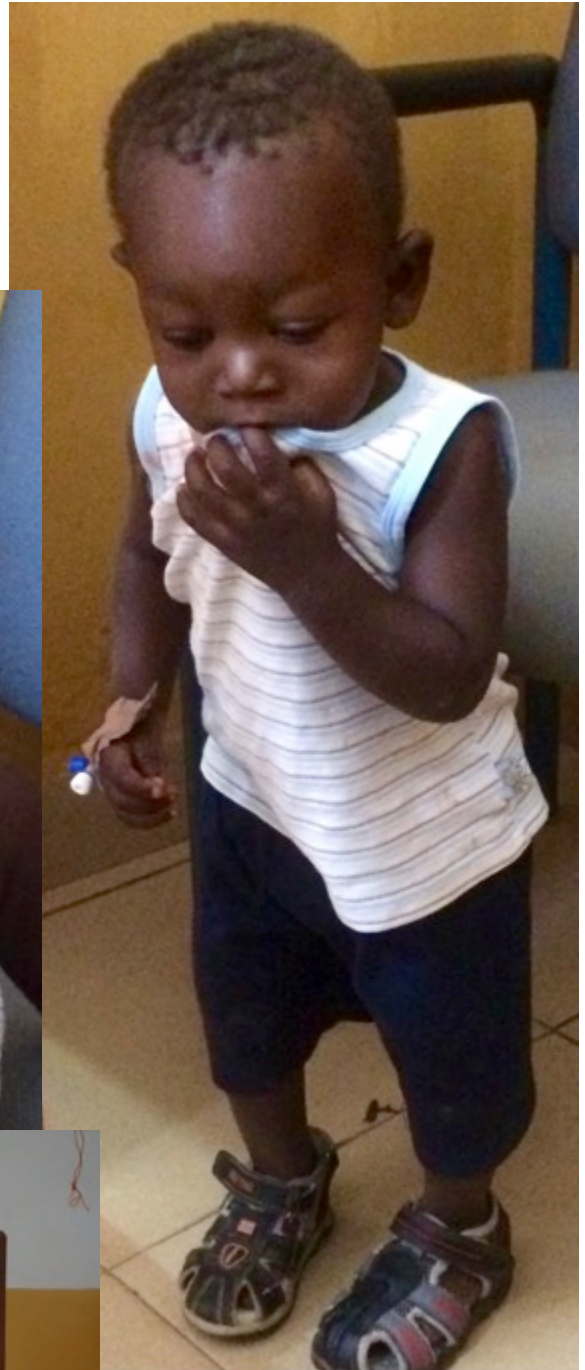
Vanmorgen verder met Francis afspraken gemaakt over een speelhuisje in het speeltuintje. Hij kent de gevaren van de "white-skin-factor" op de Ghanese prijsafspraken.

En met Sr Judith voor vrijdagmorgen afgesproken om in het kamp te gaan overleggen.

Een deel van de dag is gebruikt om een methode te vinden ECG's en echo's emailmatig naar Holland te krijgen. Lijkt ook te gaan lukken.

En als je dan met elkaar in de ECG-kamer zit, waar de kakelverse airco weer eens ernstige neigingen laat zien om er maar weer eens mee te stoppen, dan is het vertederend om plots een klein zwart krummeltje-met-infuusnaaldje-in-de arm de kamer in te zien komen. Moeder had hem nog niet gemist!

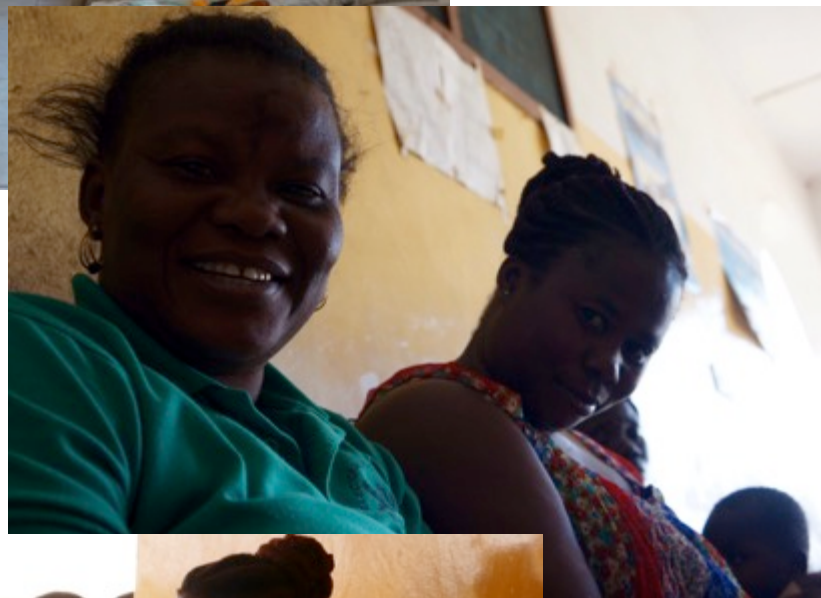
Verder zakelijk niet veel te melden. Wel veel gedaan. Opvallend is, dat support en feed-back voor het echowerk essentieel lijkt. Blij met de vorderingen om daarvoor de data te kunnen mailen.

Tja, ik had vanmorgen het voornemen om veel foto's op de ER te maken, maar ik moet er nog weer een beetje

in groeien. Ook iets met geaccepteerd worden en zo in die activiteit. Heb daarvoor morgen een afspraak met dr Dagoe. Vandaag wel wat plaatjes kunnen maken en laat ik het daar maar even bij laten.

Heb gewoon nu even heel veel zin een momentje totaal niets te hoeven doen. Zit ook zelf weer vol indrukken....

En dan ontwikkelt zich plots
voor m'n ogen dit plaatje.....

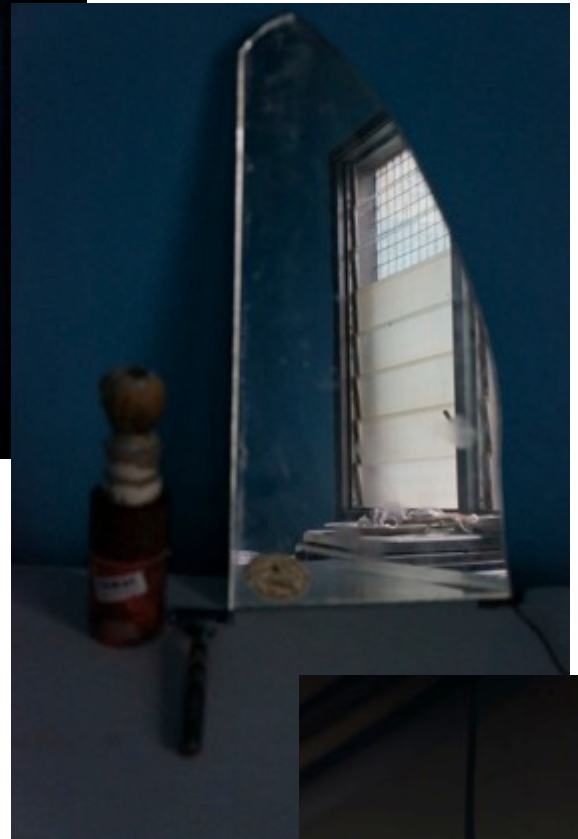
Wordt vervolgd.....

donderdag 11 februari 2016

Ik verkondig wel eens te vaak, dat dagen hier altijd anders gaan dan gepland.
Dus.....

Laat ik trachten een beetje een overzicht te geven van het dagelijks gebeuren hier.

Om 6AM meldt zich buiten de eerste Ghanese piepsijs, terwijl er soms al om 4:30 AM iets onverstaanbaars vanaf de lokale minaret is geboerd. Om 6:10 AM wordt het dan licht.

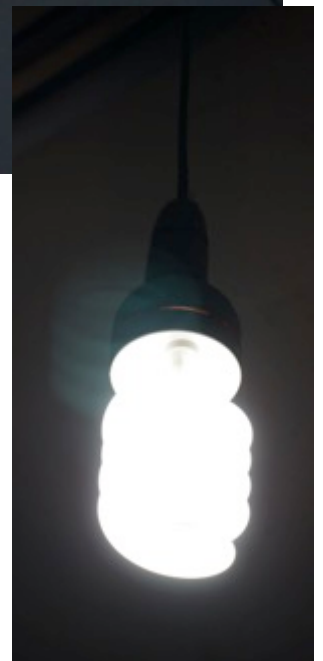
Ook zichtbaar in iets wat dienst doet als dagelijkse scheerspiegel.

Tijd om in de kamer een kaars aan te steken, omdat ik een bloedhekel heb aan die kale "ecopeer" aan het plafond.

Buiten begint van alles te ontwaken en zich te roeren. Behalve een "decoratie" op de waranda, die zich nooit meer zal roeren.

De douche levert de dagelijks benodigde, niet in de boiler verwarmde, hoeveelheid water om te kuisen.

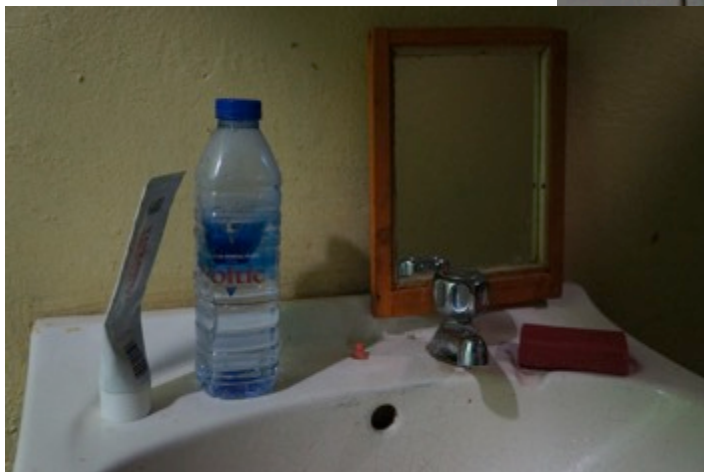

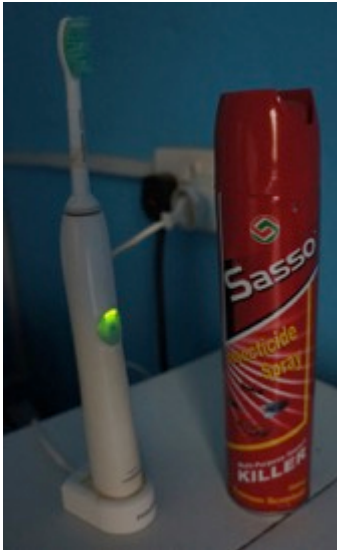
Het gebruik van deze sanitaire faciliteit wordt veraangenaamd door de unieke wanddecoratie en gekleurde betegeling.

Waarom er door Angie bij het wasbakje ook een spiegelobject is geplaatst, is me niet duidelijk.

Het olijk gekleurde stukje zeep oogt "sjemies" en is dat dan ook in extreme mate.
Geen enkele microbe heeft nog enige overlevingskans, je vingertjes na jarenlang gebruik misschien ook niet....

Zoals het mij ook niet duidelijk is, waarom er een fraai gekleurde spuitbus naast m'n tandenborstel staat met een opschrift, waaruit duidelijk wordt dat er iets niet meer in leven mag blijven.

Buiten poogt de zon door de stoflaag heen te boren.

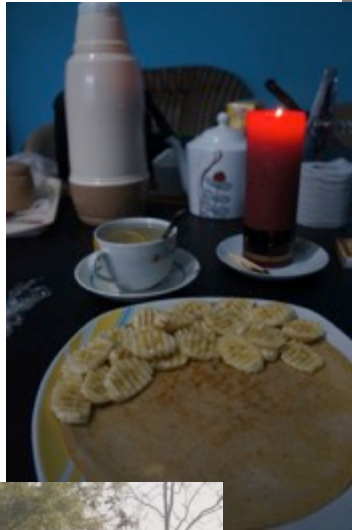
Gaat vandaag gewoon weer lukken en dan wordt het weer bloedheet.

Binnen maak ik het me aangenaam met een bakkie ochtendthee, gezet met heet water uit de thermoskan die Angie de avond tevoren heeft geleverd, omdat de waterkoker op Afrikaans onduidelijke wijze een beetje is verdwenen.

De kaars vult nog even het daglicht aan, dat niet wordt verstoord door voornoemde “ecopeertjes” die het soms laten afweten. Onduidelijk waarom. Aan het elektriciteitsnet is toch voldoende aandacht geschonken.

Het ontbijt is dan meer dan welkom.

Buiten wordt het snel warmer.
En om hitte en stof en rook tot gebruikelijk niveau te laten ontwikkelen, zijn buiten weer activiteiten in gang gezet.

En als dan ergens iets in de hens moet worden gestoken, dan gaat er ook enthousiast de fik in!!!!

Dan maar gewoon wat plaatjes van
buitenterrein en ER. Hoeft geen tekst bij.

Binnen is de ER in volle gang:

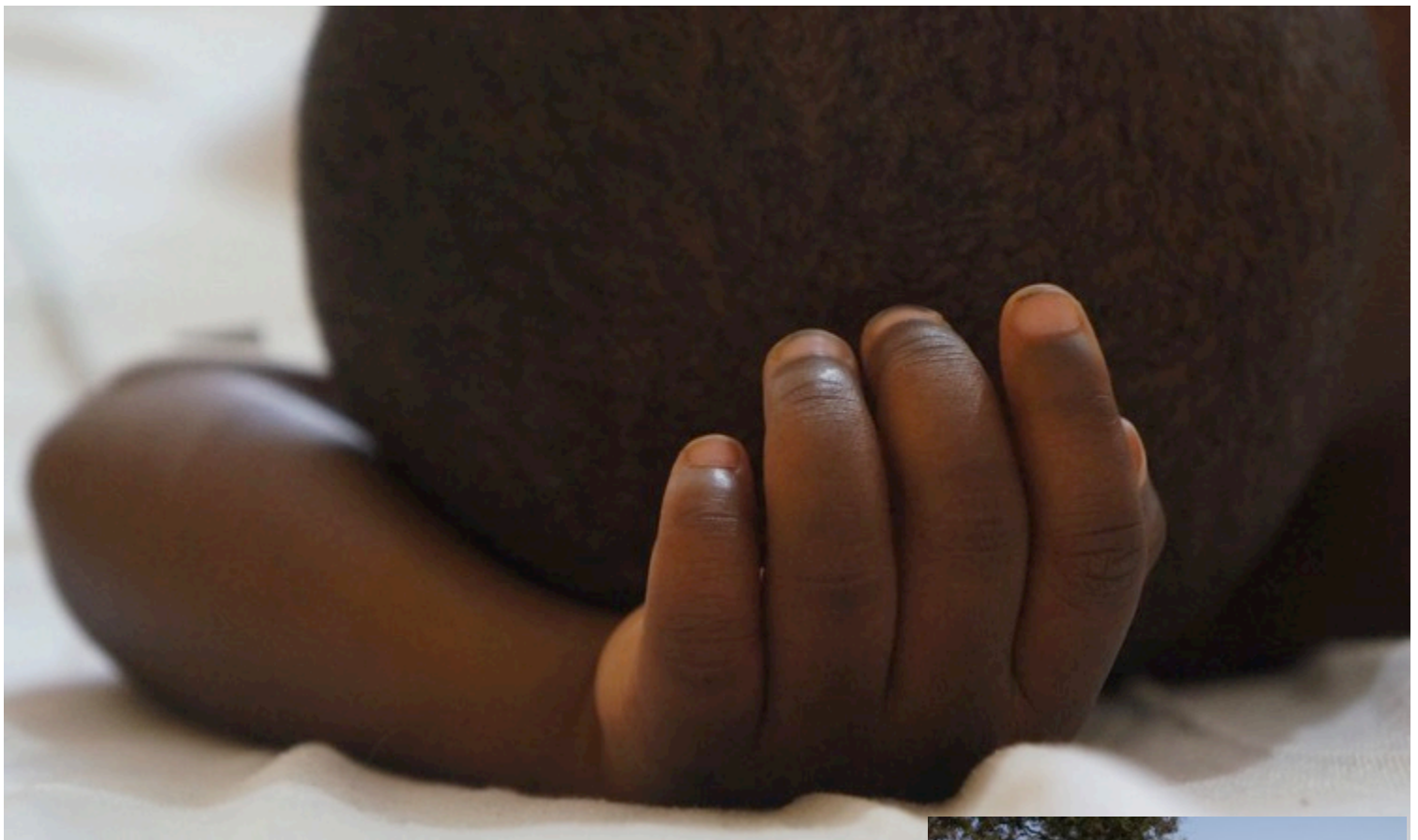
Zomaar wat details en
zo.

Vanmorgen zouden er meerder patiënten voor me zijn besteld.

Er kwamen er dus twee!

Ook een driejarig meisje, gelukkig met een volmaakt normaal hart. Maar ik kon het niet laten een paar prentjes te schieten...

Toen ik even naar de hut ging om water te halen, kwam ik Tony en een collega tegen.

Als groep collega's zijn ze bezig om hun regio in de scholen voorlichting te geven over hygiëne en seksuele hygiëne. Een schier onhaalbaar doel.

Maar fanatiek bezig.

Bewogen door het feit dat er nu "gewoon" meiden van 13 jaar, zwanger en al, dood gaan aan alle complicaties en infecties die je maar kunt bedenken.

Grote behoefte aan visuele hulpmiddelen voor hun werk. En dan stuurt Dirk meteen een berichtje naar het overgereguleerde Holland, waar ze zich dit soort omvang van de problematiek niet kunnen voorstellen.

Maar waar wel organisaties zijn die kunnen helpen.

Terwijl in de ECG-kamer uit m'n iPod het Soweto Gospel Choir galmt met "Amazing Grace".

Met op de achtergrond een kalender met de lokale verantwoordelijke hotemetoten.....

En buiten de ER is ook alles nog onmiskenbaar “Afrika”
Er gebeurt van alles en we doen ons noodzakelijke tukje.....

En vanmiddag?
Niet echt te beschrijven.
De lunch was weer gezamenlijk, waarbij ook coll. Dagoe plots aanschoof en meeknaagde.
Waarbij we het even plots hadden over persoonlijke dingen.
Waarbij ik Tony hoorde praten over zijn kritiek op zijn kerk, iets wat voor een Ghanees gewoon niet kan.
Dus wel.
Waarbij we het hadden over de onderscheidene culturen en elkaars beleving daarvan.
Waarbij ik plots kreeg te horen waarom de muziek- en dansgroep uit het kamp bisschop en St Jansdal in november bij de Maternity-opening kwam fêteren, terwijl St Jansdal zich beperkt tot werken voor St Mary's.
Kortom, de klok was volmaakt onbelangrijk. Elkaars verhaal was waarom het draaide.
Afrikaans.....

Wordt vervolgd.....

vrijdag 12 februari 2016

Bijna weekend, wat dat ook moge betekenen op zo'n reis.
De ochtend werd voornamelijk in beslag genomen door een bezoek aan het kamp.
Nadat we eerst iets mochten doen met patiënten die waren afgesproken....
En toen niet kwamen....
En toen toch wel kwamen.....
En uiteindelijk toch maar niet.....

Bijna emotioneel weerzien met Sr Judith.
Eerst maar eens uitgebreid met haar gesproken. De problematiek is complex. Iets om volgende week verder door te nemen.
Het voedselprobleem is groot, maar de school floreert omdat die ook wordt benut door de omliggende dorpen. Geweldig!!!!
Er is hier een groot probleem met alleenstaande moeders. Waarschijnlijk de doelgroep om creatief mee bezig te zijn, samen met de meisjes.
Moet absoluut verder worden uitgewerkt.

Ik zal verder niet inhoudelijk alles hier weergeven, moet dat zelf ook even een beetje een plek geven. Wel zijn er dagen van bezoek aan kampschool en senior high school afgesproken voor m'n reisgenoten van komende week.

En het was uiterst duidelijk aan het worden dat een en ander niet genereus was gedoneerd door de bisschop, maar door mensen in Nederland.

Geen idee wat dat voor gevolg zal hebben voor de ontvangst volgende week. Sr Judith gaat in ieder geval woensdag mee om de verse bleekgezichten plat te knuffelen!!!
Dan maar een paar plaatjes van het kamp van vandaag.....

Maar er zijn ook
geweldig vrolijke
plaatjes in het kamp
te maken.

De nieuwe school.
En dan zit ik plots,
zoals alles hier soms
“plots” gebeurt, in de
lerarenkamer.
Handenschuddend
met bevlogen lui.
En dan zit Dirk
gewoon een aantal
minuten in zijn
“Engels” de komst van
mensen uit een
Nederlandse school
aan te kondigen.

Iets met een presentatie en zo. En fijn dat ik zelf een beamer heb meegenomen. En, oops, hier hebben we geen stroom. Maar wel in de onderbouw. Daar gaat het dus gezellig worden....

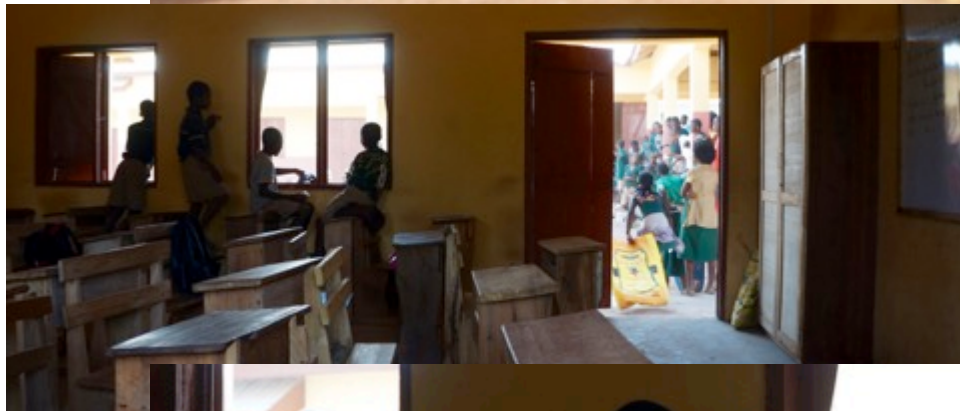
Buiten is het bloedheet.
En wat doe je dan rond het heetste
moment van de dag?
Dit:

ZAKLOPEN!!!!!!!!!!!!

En deze foto is eigenlijk mislukt, maar het moment.....

Ook gadegeslagen vanuit
de veilige schaduw in de
lokalen....

En buiten tref ik dan weer dit aan...

“.....ik ben vreselijk zielig.....
.....en ik huil heel hard.....
.....en m’n knuffel ligt daar en niemand helpt mij!!!!!!!!!!”

Of zoiets.

Na de lunch wat verf gekocht met Francis en Tony.
Op de markt.
Vergelijk alles eens met een “Gamma”?

Loop daarna terug naar de compound en kom daar de school tegen die net uit komt.
Sommige foto's worden je soms gewoon opgedrongen.

Morgen gaan we een speelplaats opruimen en bomen wit schilderen.

Volgende week mag fijn ik weer alles met andere mensen delen.

Ik hoop mijn verslagjes een heel klein beetje weergeven hoe het hier is. Gezien door mijn ogen.

Ik tracht veel te fotograferen, maar hier rondlopend realiseer ik me bijna iedere tien seconden dat ik iets zie wat intens mooi of intens indrukwekkend of beide is.

Onbegonnen werk dus.....

Zal ik er maar mee stoppen?

Wordt vervolgd.....

zaterdag 13 februari 2016

Vandaag geen klinisch werk.

Iets met weekend en zo.

De afspraak was om de speelplaats een beetje op te ruimen en de bomen wit te kalken.
Zou starten om 6AM.

Dus niet....

De verf stond bij mij in de kamer, dus onaangekondigd starten was er niet bij.

Om 6:30 zag ik ergens bij het speeltuintje wat bewegen, wat leek op het hanteren van een hark.

Toch daar maar eens kijken, fototoestel mee.

Toen was iedereen weer verdwenen.

Maar ergens in de buurt van de eye-clinic was activiteit.

En wat voor.

Een pracht van een demonstratie van wat er gebeurt als het ziekenhuisopperhoofd opdracht geeft om het terrein een beetje te kuisen.

Volop op de Afrikaanse toer!!!

Met donder-en-geweld.
En vooral een overmaat
aan stof, vuur en
rook!!!!!!!

Maar uiterst effectief!!!!

En zo trok een ploeg ziekenhuismedewerkers gezamenlijk over het terrein. Een spoor van “verschroeide aarde” achter zich laten.

Terwijl iedereen dat heel gewoon vond en doorging met het dagelijkse leventje...

Uiteindelijk kwam het hele, olijk voortbrandende groepje aan bij de plek van het speeltuintje. Alwaar ondanks, misschien in Afrika dankzij, een vuilnisbak de hoeveelheid rotzooi op de grond weer eens legendarisch was.

Als excuus, soms komt de troep ook gewoon uit de lucht vallen!

Maar het meeste wordt gewoon “vergeten” door volwassenen die op de bank en schommels en in het net tukjes doen.....

Tijdens de lunch een heel gesprek met Tony gehad, die me uitlegde dat de locals zich verlegen voelen bij faciliteiten die ze niet kennen.

En dat er daarom een cultuur op de afdeling moet worden ontwikkeld om moeders en kinderen aan het spelen te krijgen in het ziekenhuis.

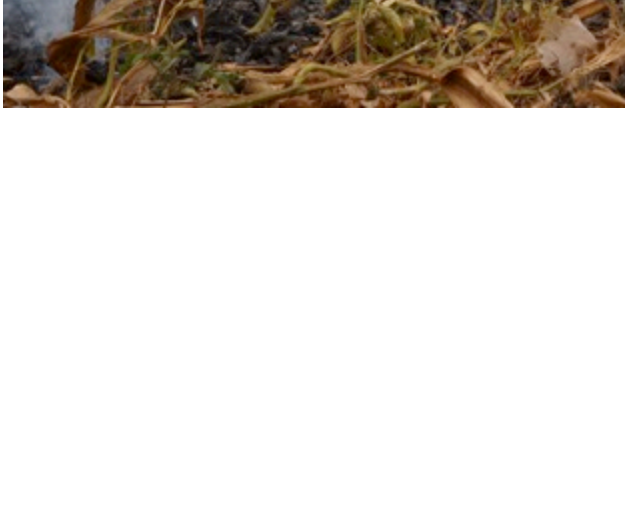
De twee jongens en coll. Dagoe zijn er druk mee bezig.

Heb geduld.

Wel weer een eyeopener!!!!

Dus ook hier maar de fik in alles wat brandbaar is!!

Gewoon maar even wat sfeerplaatjes van dat hele gebeuren, waarbij de factor “dikke pret” altijd nadrukkelijk aanwezig is. Evenals het ongebreidelde gebruik van alles waarin je het vermoeide Afrikaanse lijf maar even kan uitstrekken of laten zitten.

En ja, ook Dirk heeft meegeharkt.

En hoe meng je hier verf?

Met je handjes!!!!!!

En dan worden de bomen gewit.
En het staat best aardig!!

En traditiegetrouw helpt niet iedereen
mee.

Het vermoeide lijf heeft alle prioriteit.

Heerlijke ochtend.
Met volop:

En “fikkie-stoken” is best leuk!

En maakt dorstig.
Heerlijk koud water!!!

Maar het resultaat, tegen een rokende achtergrond, is fraai.

De lunch leverde weer interessante gesprekken....

....en was weer overvloedig.

Maar Angie zal niet boos worden.

Emmanuel had plots weer een vriendje wat bereid was vol overgave de restanten bonen en plantane op te knagen.....

Boeiende cultuur.....

Wordt vervolgd.....

zondag 14 februari 2016

Vandaag maar wat vroeg een stukje componeren.

Vanmiddag gebeurt er waarschijnlijk niet veel meer. Is ook veel te heet buiten.....

En het is een rustdag. Zelfs in Afrika is dat verschil met “werkdagen” te merken....

Vanmorgen al vroeg op.

De kerk begint hier om 7AM. Iets met een priester die ook nog ergens anders moet zijn.

En de temperatuur is om die tijd nog aangenaam.

Dirk was dus op tijd in de juiste kleding gestoken en kon wachten.

Dit keer werd de zondagsrust niet verstoord door de herrie van een “very funny car”.

Niet het geluid dus van een stapel vuilnisemmers die ondersteboven wordt gereden!

Nee, Agnes kwam lopend het ochtendgloren binnengekuierd in traditionele kleding.

Taxi?

Nou, nee.

Verderop werd door een Indiase zuster een Toyota 4wd gestart. Reeds bemenst door drie Aziatische religieuzen. Die types blijven me “achtervolgen”....

Met Agnes en mij erbij een redelijk gevulde wagen.

Niet dus.

Buiten de poort begon een goedgevuld vrouwspersoon aan de andere kant van de weg, voor zover mogelijk, een sprintje naar het potentiële vervoer te trekken.

Deur open. Deur weer dicht. En toen zat Dirk geperst tussen Agnes en een deurkruk....

Geen veiligheidsgordel meer nodig.

De kerkdienst was als vanouds kleur- en decibelrijk. De foto's zijn niet subliem, maar volgende week neem ik andere apparatuur mee.

En voor wie de zanger nog kennen, hij gebruikt nog steeds toonsoorten die niet bestaan. Onder het motto “niet-mooi-maar-machtig-hard!!!!”

Het koor daarentegen is heerlijk. Volop ritme en beweging!!!

Volgende week video's en zo maken.

En meer foto's, ook van al die kinderen die er gewoon doorheen stuiten.

De dienst zelf?

In Twi. Geen hout van te verstaan, behalve een stuk preek in het Engels. Voor mij? Voor mijn medereizigers van volgende week, eerst een uurtje verbale activiteit hier doormaken.

Geniet van alles om je heen.

Daarna barst het ritmisch geweld maximaal los!!!!

Geweldig om het “handen-schudden-met-“peace-to-you” “ weer met deze mensen mee te maken!

Buitengekomen lijkt een en ander ook weer niet op de kerkpleinen, zoals wij die kennen.

De terugrit.....
Laat ik het zo uitleggen.....
Koop nooit een tweedehands auto van een Indiase zuster....
Het gebruik daarvan gaat zo...
Start de auto.....
Zet hem in de eerste versnelling.....
Houd hem daarin tot de eindbestemming.....
En laat de motor vrolijk de hele weg met de toerenteller tegen de rode streep aan gillen!!

Heb ze breed-glimlachend uitvoerig bedankt voor de formidabele taxiservice!!!!

In de hut stond het ontbijt al klaar.
Ook een combinatie van Lariam en Nescafé-
maagcoating!
De vraag is niet of de gaten in het maag-
darmkanaal gaan vallen?
Alleen hoe laat!

Vanmiddag lekker de tijd
nemen om alle
audiovisuele middelen
voor de komende week
“gevechtssklaar” te maken.

Wordt vervolgd.....

maandag 15 februari 2016

Alweer een week hier.

Op het programma stond een bezoek aan het ziekenhuis in Berekum.

Maar daarvoor moest eerst "toestemming" worden verleend voor het meegaan van coll. Dagoe door Sr Serena en dr Benneh.

Dus stuitte Dirk vanmorgen met een bescheiden deureklopje het kantoor van het ziekenhuisopperhoofd binnen.

Beide slachtoffers waren daar in overleg. Prima!

Dus keek ik weer zo bescheiden mogelijk en zo....

En dirigeerde het initiatief van het gesprek weer naar schrijver dezes.

Waarna, voordat ze in de gaten hadden wat er gebeurde, het bezoek aan Berekum en alle ritjes met het St Mary's busje voor komende week waren geregeld.

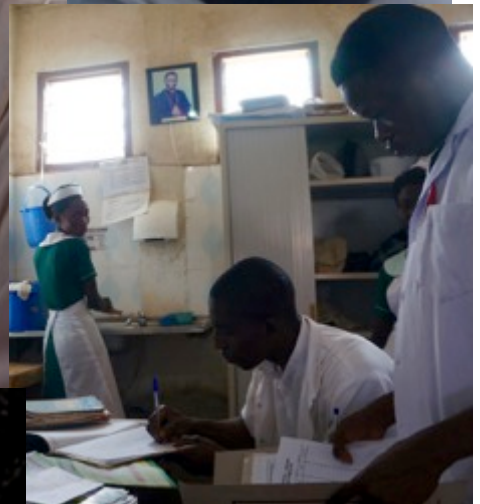
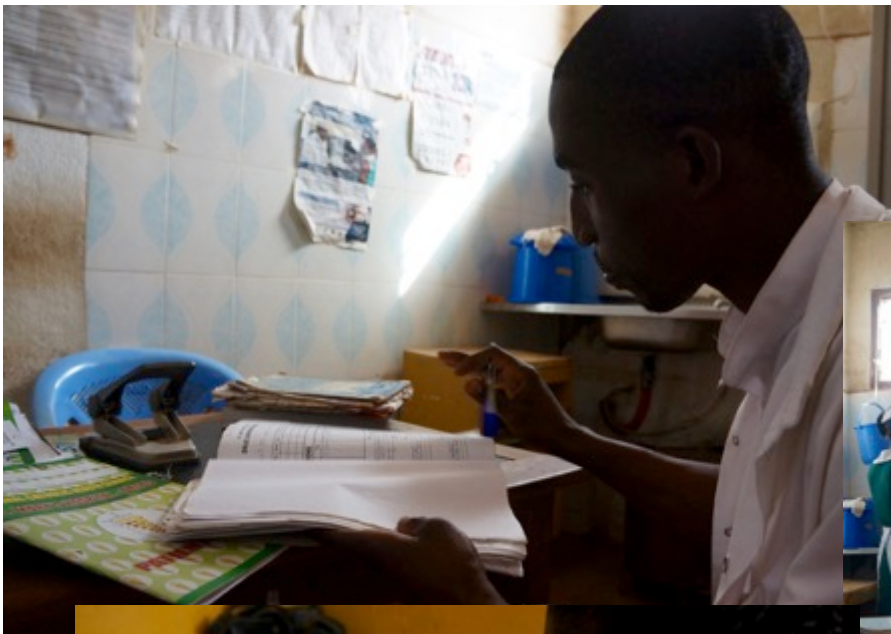
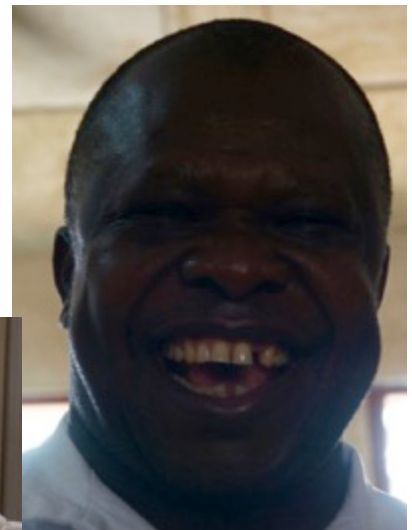
Refererend naar mails van mij die zij waren vergeten.

Ondergetekende echter niet.

Boeiend bedrijf.

Toen ik daarna me meldde bij dr Dagoe op de ER en in het bijzijn van iedereen droogjes verkondigde dat ik me even had teruggetrokken voor een "diplomatic tour", lagen plots een aantal omstanders hikkend in een hoek....

Het probleem schijnt algemeen bekend te zijn.

Plaatjes van patiënten
komen misschien
morgen.
Dan maar even deze
impressies.

De rit naar Berekum was weer hotsebotseknotsend en stoffig.
Maar in het volle busje uitermate gezellig. Veel gelachen.

In het Holy Family Hospital in Berekum uiteindelijk doorgedrongen in het “Heilige-der-Heiligen” i.c. het kantoor van de administrator.

Daarvoor nog een uitgebreid gesprek gehad met een collega van Dagoe.

Het ziekenhuis had grootse plannen.

Zo!?!?

Ze wilden een echte intensive care unit!

Geweldig!

Het enige wat ze nog nodig hadden waren apparaten daarvoor.

Ja, dat begreep ik wel....

Maar wie gaat er dan mee werken?

Nou, uhhhhh.....

En als het apparaat plots “piep” zegt en er gaat een rood lampje flitsen?

Nou, er zou best wel een gebruiksaanwijzing zijn!!!

Tuurlijk.....

Dus als jullie een IC kopen dan kunnen jullie er ook een runnen?

Stilte.....

Zo gaat dat hier iedere keer.

En het gesprek met de administrator, opperhoofd van een zich groot-en-belangrijk noemend ziekenhuis, had geen benul waarover ik het had, toen ik iets verkondigde over ECG's.

Ik had hem ook zwarte schoenveters kunnen verkopen.

Maar ze hadden wel een ECG-apparaat....

En toen werd het aan mijn kant stil.

En dat apparaat produceerde wel een wereldproductie van twee ECG's per week!!!!

Tjonge.....

Nog een hoop te doen in een ziekenhuis waarin je in de corridor niet mag “spitten”.

Ik denk dat we hier, als we wat willen, gewoon weer van voren af aan mogen beginnen.
Dat traject is nu vertrouwd. Wel een uitdaging.

Dan maar wat plaatjes van het terrein.
Droog en zo.

En ook het
ziekenhuisrestaurant en –
keuken is een ietsepiets
anders dan wij gewend zijn.

Buiten het terrein wat eetbaars gekocht.

Waarbij het besef van sterfelijkheid weer eens wordt benadrukt....

Het kan zijn dat de kwaliteit van het ambulancevervoer er iets mee te maken heeft?

Wordt vervolgd.....

dinsdag 16 februari 2016

Vandaag eens geen rijkelijk van kuilen
voorziene wegen.

Een dagje ER.

En ik moet me verontschuldigen want
tekstueel is er niet zoveel te melden.

Alleen dat het dinsdag is.

En dus marktdag in Drobo.

Met veel geluid van de markt!!!

Tomorrow's Schedule			
ACCRA-KUMASI		KUMASI-ACCRA	
1) 08:00	2) 11:30	1) 09:15	2) 12:40
3) 13:30	4) 18:10	3) 14:45	4) 19:25
ACCRA-TAKORADI		TAKORADI-ACCRA	
1) 06:15	2) 09:00	1) 07:30	2) 10:10
3) 15:30		3) 16:45	
ACCRA-TAMALE		TAMALE-ACCRA	
1) 07:00	2) 16:10	1) 08:40	2) 17:45
ACCRA-SUNYANI		SUNYANI-ACCRA	
1) 10:30		1) 12:00	

En de site van Starbow meldde geen
problemen met de vlucht morgen naar
Sunyani.

Terwijl het weerbericht van morgen voor
mijn medereizigers het meenemen van
het "Hollandse wolletje" niet echt
adviseert.

Vanmorgen dus een ochtendje ER.
Eindelijk even alle tijd gehad om met een
fototoestel daar bezig te zijn.
Ik zal alleen de plaatjes laten "spreken".

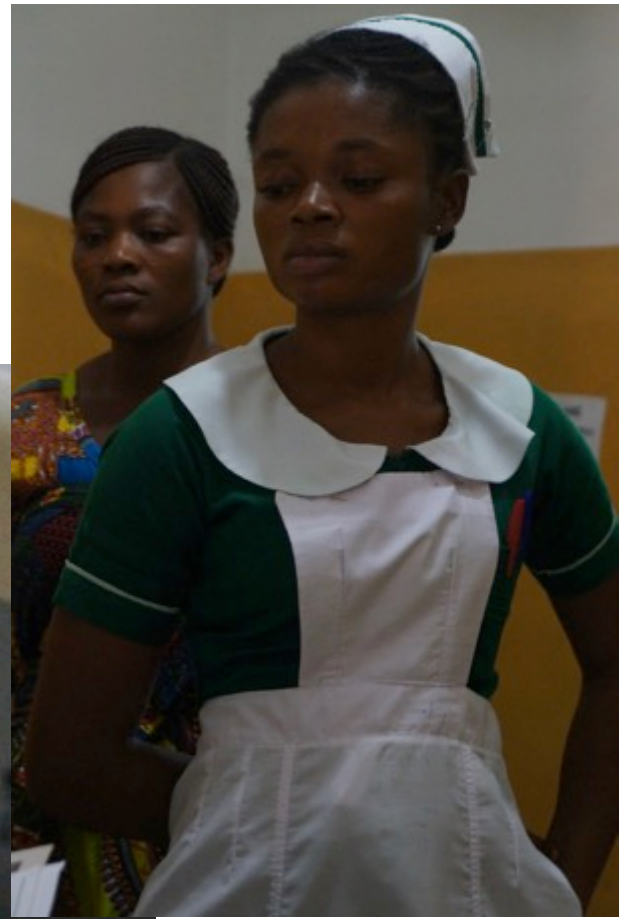

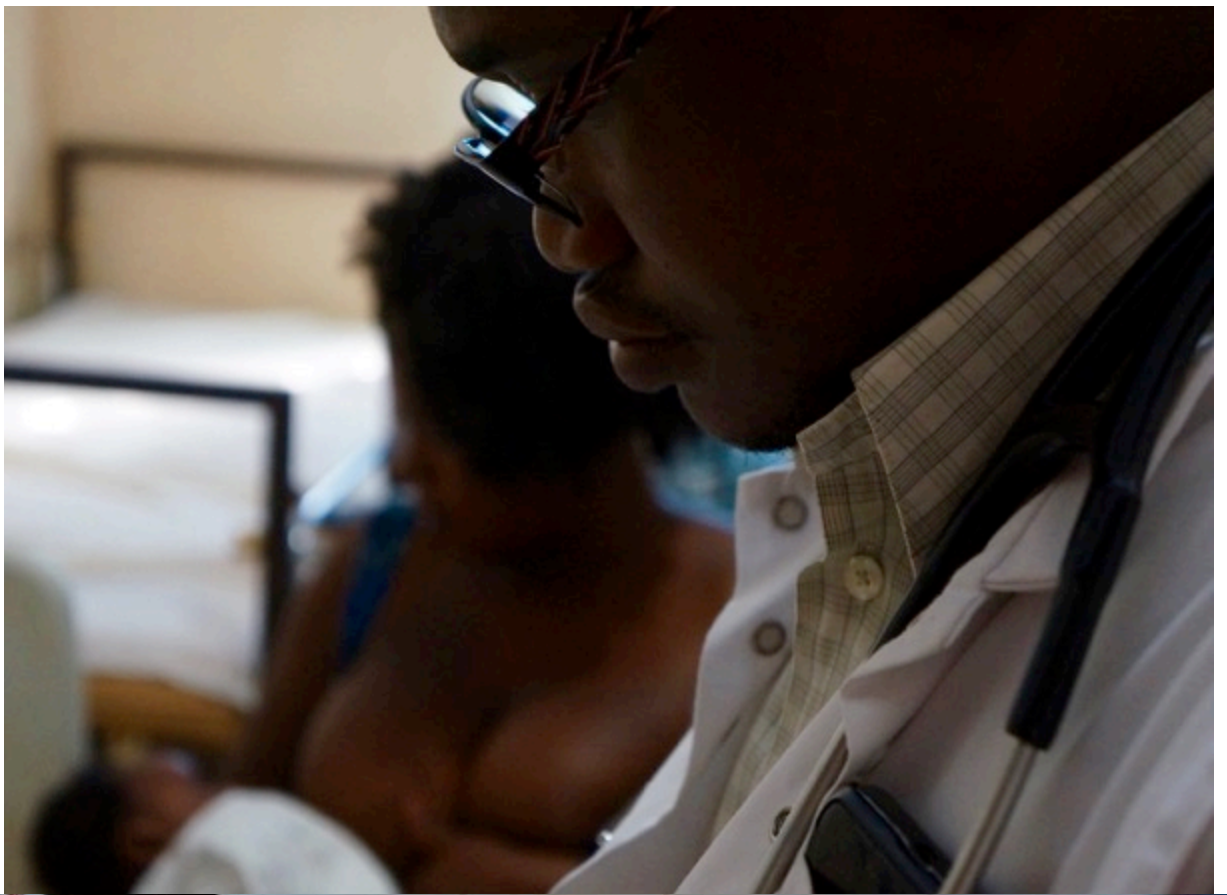

Tja, soms ben ik tekstueel een pietsie “onthand” en zeggen m’n simpele plaatjes wat meer.

Daarom dus nu wat meer prentjes.

Intussen wordt de komst van mijn medereizigers hier voorbereid.

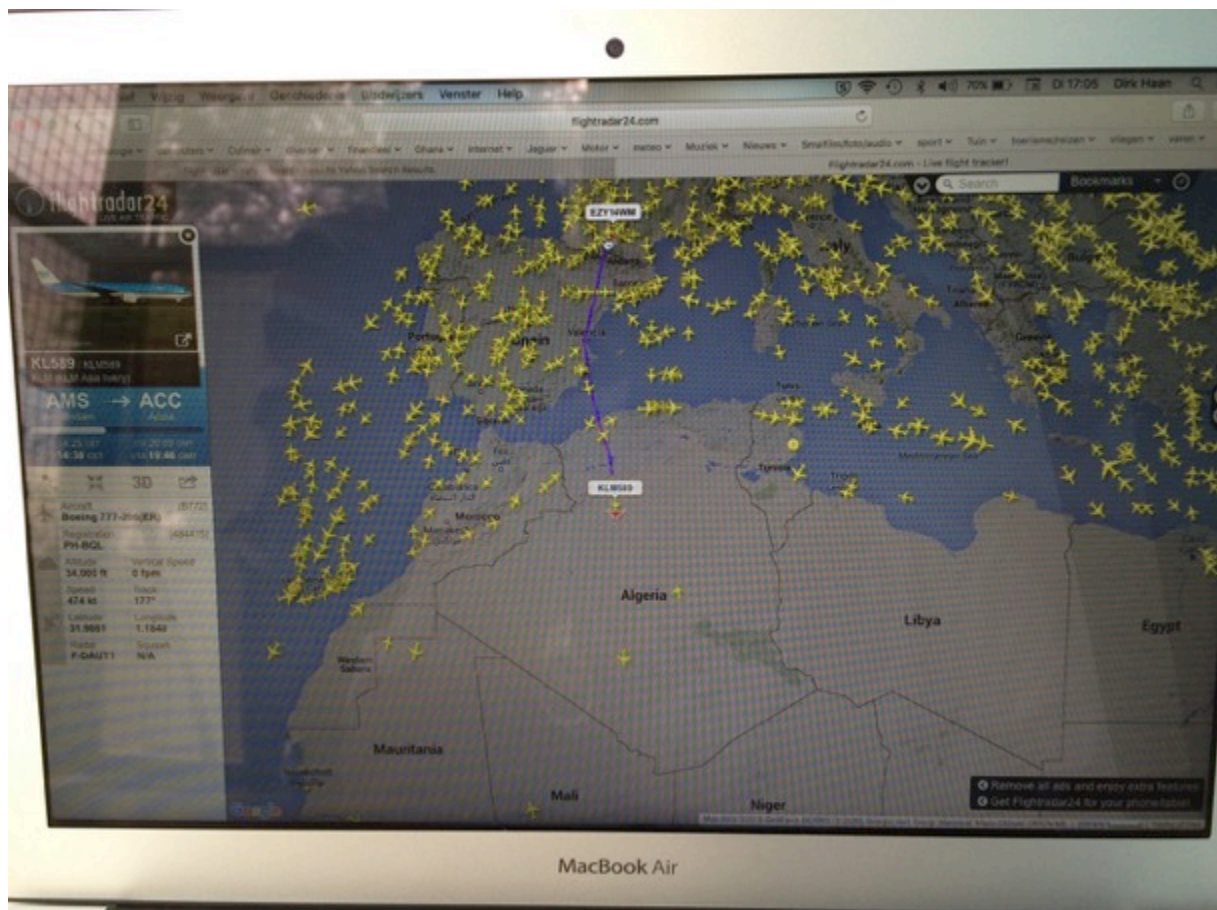
Straks voor ieder een bescheiden formaat Ghanese vlag.

Emmanuel dreigt bij de ontvangst op het vliegveld morgen ook zijn Ghanese mutsje op te zetten.

Van dat alles zich niet bewust wordt ver weg op Schiphol aan boord gegaan.

En terwijl ik dit stukje componeer, zie dat ze boven Algerije hangen.

Welkom in Afrika!!!!

Wordt vervolgd.....

donderdag 18 februari 2016

Het stukje van gisteren lukte gisteravond niet meer helemaal. Een drukke dag voor iedereen! De dag stond in het teken van de komst van mijn reisgenoten. Het St Mary's busje stond al vroeg klaar. En de heren vonden dat een passende uitdossing gewenst was.

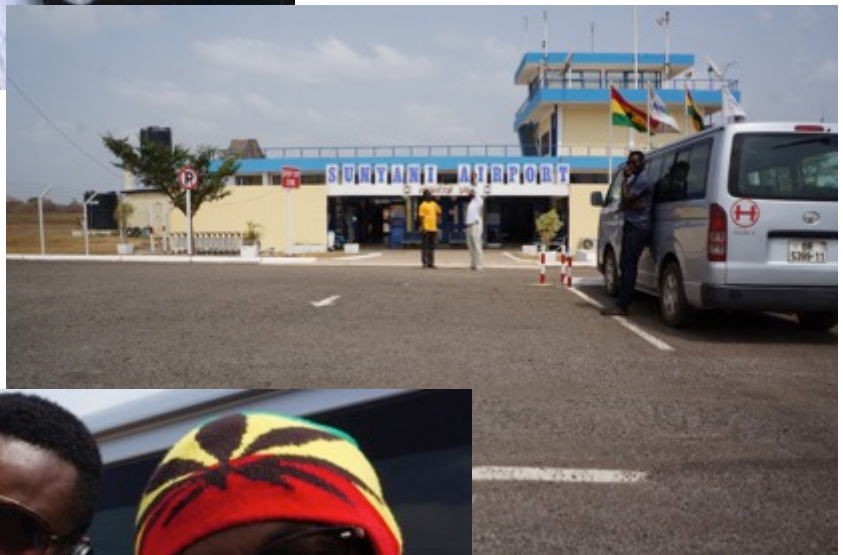

Sr Judith had aangegeven "ergens in Sunyani" te willen worden opgehaald. Zou ze later wel laten weten.

Wij waren ruim op tijd op het vliegveld en geen bericht van Judith!

De vlucht uit Accra zou "on time" zijn. Hoe laat dan wel? Geen idee. Maar "on time"! Wachten op vlucht en Judith.....

De laatste liet plots weten opgehaald te willen worden bij de “Bishop’s office”.
Waren we net langs gereden!
Vond Yaw gelukkig geen probleem.
En in zijn afwezigheid landde het
vliegtuig uit Accra keurig om
11:25.....

..... en konden onze
bleekgezichten voet op
echte Afrikaanse en
stoffige bodem zetten.

Het ritueel overhandigen van driekleuren en andere nationale tinten kon toen eindelijk plaats vinden.

Emmanuel zichtbaar blij!!!!!!

En ook Sr Judith was op tijd voor haar aandeel met haar “private hugging delivery service on the airport”.

En dat levert dan weer van die plaatjes op met “zoek-de-tien-verschillen.....” en zo.

De rit naar Drobo werd meerdere malen onderbroken om wat eet- en drinkbaars in te slaan.

Ik denk dat het aanschaffen van wat geroosterd varkensvlees de meeste indruk maakt.

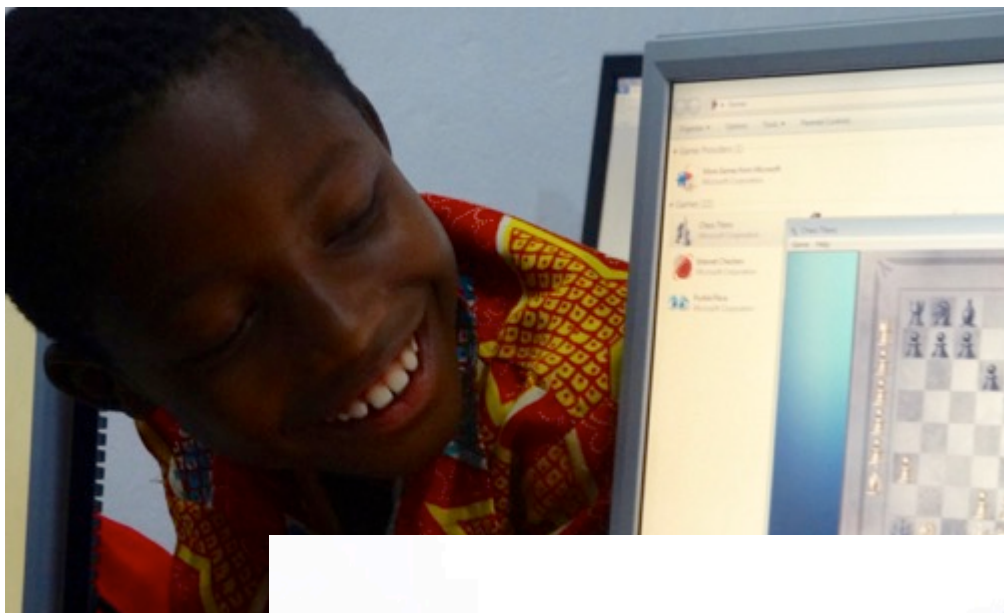
Misschien doordat de nog niet verwerkte etenswaren ergens al in het gerenommeerd restaurant op verwerking lagen te wachten?

Na al deze culinaire hoogstandjes was onze favoriete weg naar Drobo, na het in het kamp afzetten van Judith, weer een unieke ervaring en ergens in de middag kwam het vermoeide reisgezelschap in de "hut" in Drobo aan.
Helaas voor Angie was de vermoeidheid van die omvang, dat haar maaltijd niet volledig op ging. Had ik weer iets uit te leggen.
Doe ik dan ook regelmatig....

Terwijl Jasmijn even wat broodnodige krachten lag op te doen, is aan het eind van de dag Emmanuel's computerschooltje bezocht. Een weerzien van onze CCNV-ers met hun voormalige computers.

Nu in gebruik door
een totaal andere
bevolkingsgroep..

De avond werd verder opgevrolijkt door twee meisjes die even kwamen groeten, waarna zij de lesboekjes van Evelien dienden te keuren en er zich een boeiend gesprek ontspon waarbij het begrip sociale vaardigheden van de Ghanese bevolking uitgebreid aan bod kwam

En als er iets is wat vandaag op hartroerende wijze is gedemonstreerd, dan is het dat wel.

Daarom als afsluiting....

Wordt vervolgd...

vrijdag 19 februari 2016

Gisteren kwam er niets meer van het schrijven van een stukje.

Ook weinig foto's.

Kan ik uitleggen.

Daarentegen barstensvol indrukken en ervaringen.

Geen idee hoe ik die in dit stukje überhaupt zou moeten verwoorden.

En ik weet nu al dat het gewoon niet gaat lukken.....

In een volgeprakte pickup, het busje was met managementhotemetoten naar Sunyani, naar het kamp.

We waren er keurig op tijd.

Sr Judith een kwartiertje later.

Gevolg?

We hadden meteen een complete schoolklas om ons heen.

Erg nieuwsgierig.

Waar we vandaan kwamen....

Allard begon meteen met een stokje een stukje aardrijkskunde uit te voeren.

Dat waren ook meteen de laatste foto's.....

Iets met toestemming en zo en natuurlijk wordt dan te pas en te onpas de bisschop erbij gehaald.

We werden daarna officieel ontvangen en welkom geheten.
Waarna een rondleiding door het kamp begon.

Gewoon maar een paar trefwoorden en zo?

Kinderen spelen altijd.....
Kleine klasjes produceren meer decibellen dan grotere.....
De chieft was opgelucht nu Frans te kunnen praten met Evelien.....
Het voedselprobleem is groter en groter aan het worden door de aanhoudende droogte
en geringe neerslag van vorig jaar.....
Er is honger.....
Meerdere mensen sloten zich bij ons groepje aan, hoopvol kijkend.....
Irrigatie van hun verdorde stukken landbouwgrond zou reddend kunnen zijn....
Boeken zijn uiterst welkom.....
Overal zijn kleine onderneminkjes in het kamp, maar omzet is nauwelijks of niet
toereikend.....
Op een gegeven moment zakte Jasmijn "door het ijs".....
Tony en Sr Judith toonden toen hun ongekende diep-menselijke warmte.....
In het kliniekje moest een jong meisje aan een gigantische brandwond aan haar been
worden geholpen....
Geen pijnstilling aanwezig....
Allard's eerste kennismaking met tropengeneeskunde.....
In een overdekte ruimte vormde zich buiten een rij van zwangere vrouwen en moeders
met kleine kinderen....
Zou voedseluitgifte zijn.....
Plots uit een luidspreker een onverstaanbare mededeling....
Geren naar de hoeken van de kliniek.....
Waren lijsten met namen opgehangen.....
Wie er vandaag wel en wie er vandaag geen voedsel kreeg.....

Sorry, chaotisch stukje.
Ook chaos in mijn beleving daarvan.
Moet het allemaal een plaats geven....

Wordt vervolgd.....

vrijdag 19 februari 2016

Vandaag was geweldig!!!!

Tot vanmiddag een bomvol programma, wat uiteraard weer volslagen anders liep dan gedacht.

Al om 5:30AM opgestaan om alle apparatuur voor de presentatie in het kamp nog eens te controleren.

Probleemloos.

En toen was het wachten op Tony.

We zouden van 8 – 8:30 een presentatie van zijn team in een nabijgelegen school meemaken. Zoals al eerder vermeld geven zij de broodnodige seksuele voorlichting op scholen.

Om 8:45 stond het busje “dus” klaar om ons naar die school te brengen!!!

Konden we nog een kwartier alles meemaken voor we 9:10 zouden worden opgehaald om op tijd in het kamp te kunnen zijn.

Bisschoppen houden er niet erg van om te moeten wachten!!!!

Klonk uitvoerbaar.....

Om 9:10 was men nog volop bezig om in een jungle van speakermatig rondgestrooide decibellen, de boel op te bouwen.

Ik begon opeens te begrijpen, waarom het drumstel met keien was verankerd. Iets met drukgolven en zo?

Uiteindelijk was het al ruim kwart over 9 toen we weer in het busje stapten.
 Er moest nog “even” een verloopstekker uit de hut worden gehaald en Emmanuel zou in het ziekenhuis op ons wachten om mee te gaan.
 Het eerste klopte, het tweede niet.
 Na een redelijke speurtocht werd hij op de ER gevonden en werd na een van hem bekend “ohhhhhhhh!!!!” ontvoerd.
 En dus kwamen we te laat in het kamp aan en toen moest alles nog worden opgebouwd.
 Oeps!!!!!!!!!!!!

De bisschop stond buiten de polikliniek te wachten en de ruimte voor overdekte spelen was overladen met de onderbouw van de basisschool, dus ruimschoots stemgeluid, en UNHCR-hotemetoten.....

Na het aan elkaar schakelen van meerdere verlengsnoeren en het persoonlijk-bisschoppelijk optakelen van het projectiescherm, was er in de Afrikaanse zon met enige moeite iets te zien van een projectie van onze presentatie.

De geluidsinstallatie was enthousiast aan het rondzingen en conussen van basspeakers fladderden bijkans uit de behuizing, maar uiteindelijk was, zeker onze presentatie, verstaanbaar de menigte in te strooien.

Sr Judith was aanvankelijk redelijk gespannen, maar allengs ontdeedte die spanning. Lastig om voor een mengsel van officials, een bisschop en een overdaad aan peutertjes een boodschap te laten landen. Lukte!!!!!!

Opgelucht kon worden overgegaan tot het vervolg van het programma. Ook de “performance” van de dansgroep van het kamp.

En toen plots ook Jasmijn zich tussen die meisjes mengde, was het een soort “duo penotti” geworden van een aandoenlijk soort, wat tot meer dan luidkeelse bijval aanleiding gaf!!!!
Ontstellend leuke ervaring!

Vervolgens hield de bisschop een fenomenale speech. Laat ik het zo samenvatten, ik had kritiek gehad op een interview met hem op een UNHCR-site over de sponsoring van de tien studenten. Een interview waarin met geen woord over onze sponsors werd gerept. Het was een meer dan waardige knieval naar al die mensen die ons steunen. Alle spanningen waren volledig vereffend!

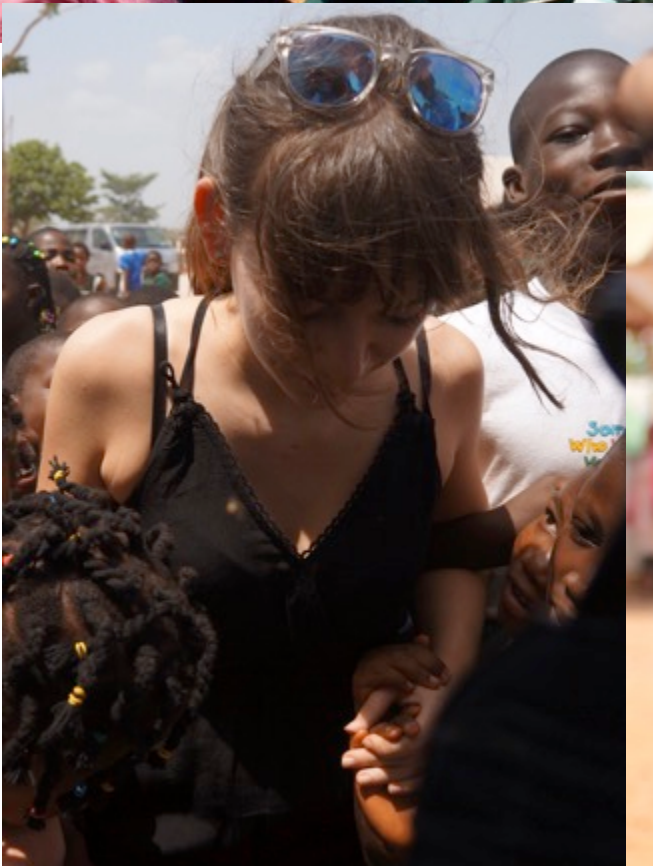
Magnifiek!

Wat ook weer duidelijk werd, was kennelijk de enorme impact van onze inspanningen.

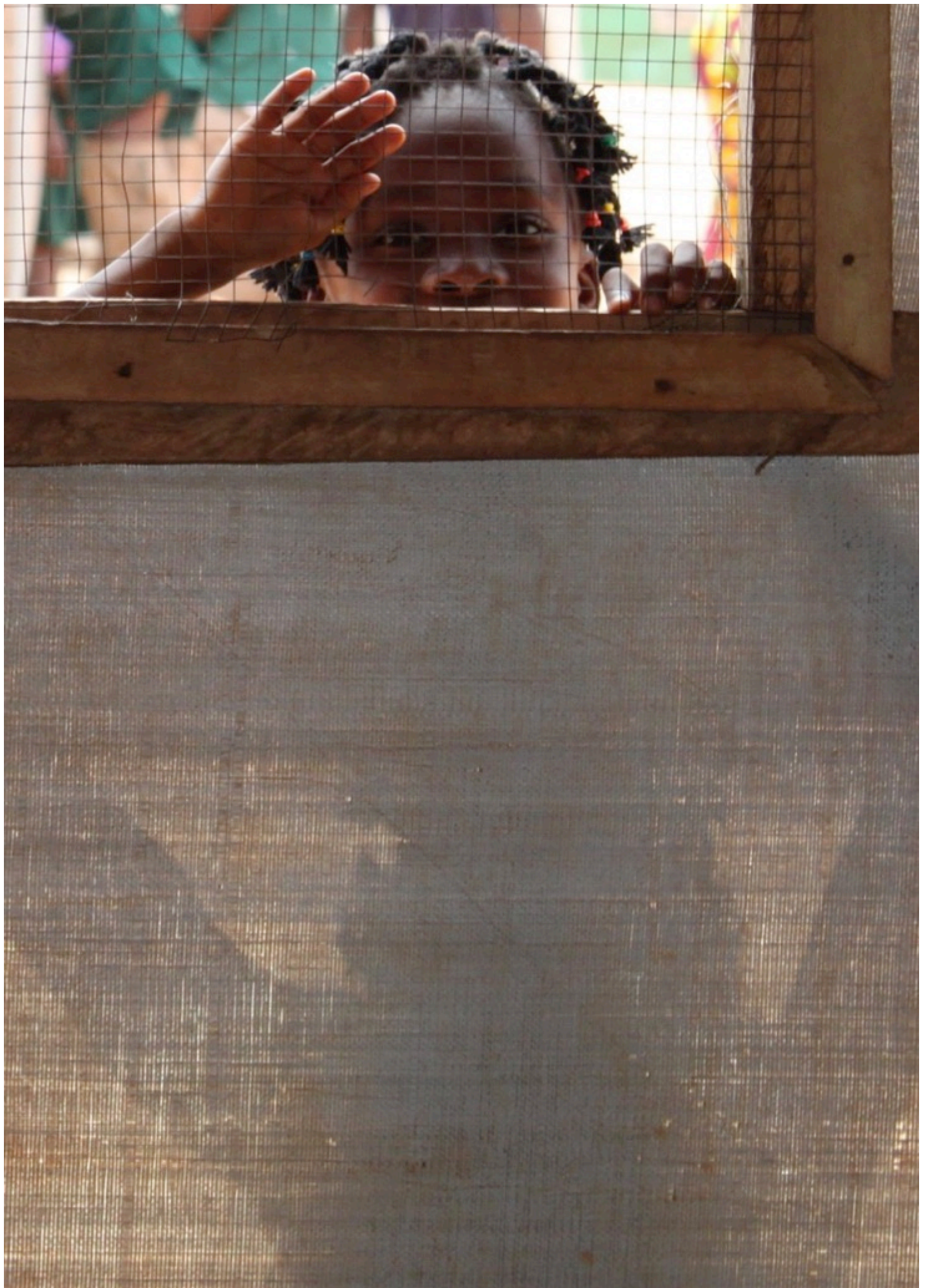
Gisteren mochten we geen foto's maken, vandaag kroop het totale kampkinderdom
bijkans onze lenzen in!!!!

Even wat indrukken
daarvan:

En dan heeft Dirk zichzelf nog een kleine verplichting opgelegd.
Iets met een baby zonder moeder en zo.
Zie vorige verslagen.
Er was weer een Nijntje op Schiphol aangeschaft.
Dat kind vind een soort symbool van ellende en overleving en meer van dat soort
dingen.

Dus.....

Kind heet Blessing.....

Wordt vervolgd.....

zaterdag 20 februari 2016

Het dagje "uit"!

Nadat ik minstens drie keer met Sr Serena had moeten afspreken, dat we met het St Mary's busje naar de Kintampo Waterfalls zouden gaan, was de dag eindelijk aangebroken.

De voorbereidingen waren dan ook klasse!

Gistermiddag moest een kleine delegatie met de auto van dr Dagoe nog even naar Sampa om taks free drinken in te slaan.

Gaf ongeveer aan, wat men er van verwachtte.

Wie er mee gingen was tot op het laatst volstrekt onduidelijk.

Maar als er in het busje twaalf personen kunnen, dan valt een deelname van totaal tien best mee voor Ghanese begrippen.

Wie het allemaal waren werd pas in de loop van de dag duidelijk.

Iets met "dat is een vriendin van mij en zij wilde ook graag mee" en zo.

Een goed gevuld busje!!!

En er moest nog even iemand mee tot bij Synyani, voor een begrafenis....

Het busje was niet alleen maximaal "bemenst", maar ook "bedecibeld"!!!!

Agnes' kreten als "eeeeeyyhhhhh!!!!!" werden collectief en luidkeels overgenomen en ook Yaw hanteerde niet alleen het gaspedaal, maar ook de volumeknop van de radio met royale vrijgevigheid.

De rit zou drie uur duren.

Vier kwam meer bij de waarheid!

Kintampo Waterfalls.

En wederom ach, dan koop je maar kaarten voor het complete, uitgelaten gezelschap.

Dat het ook een lokale/nationale attractie was, werd duidelijk.

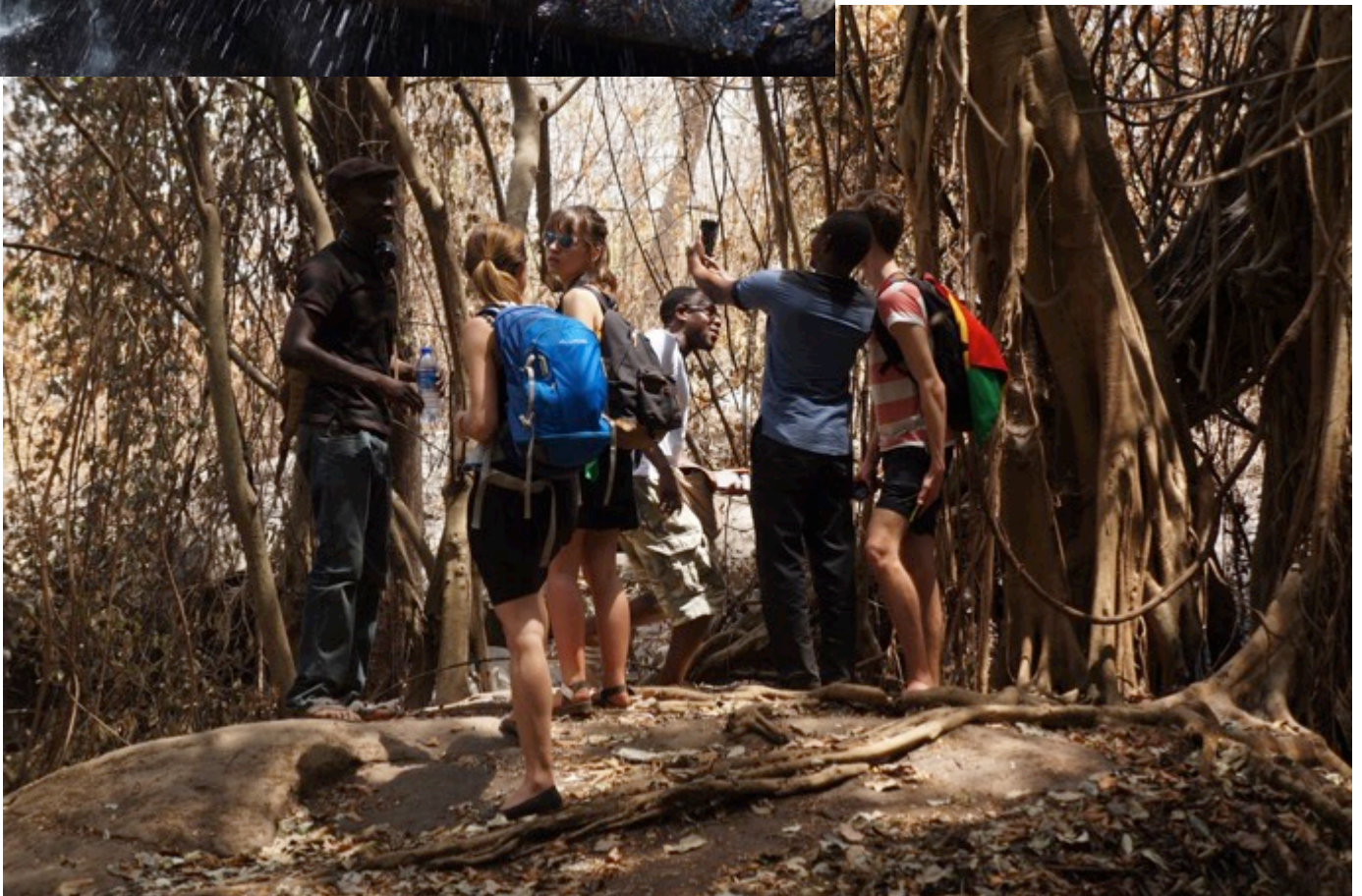
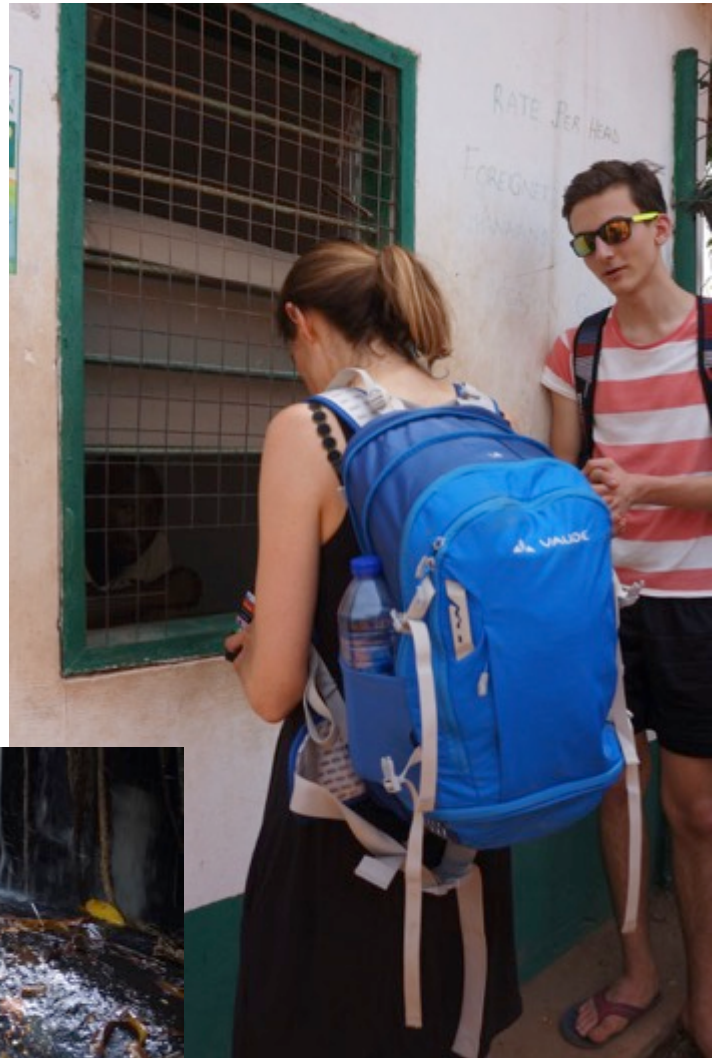
Prijzen waren voor Ghanese lager.

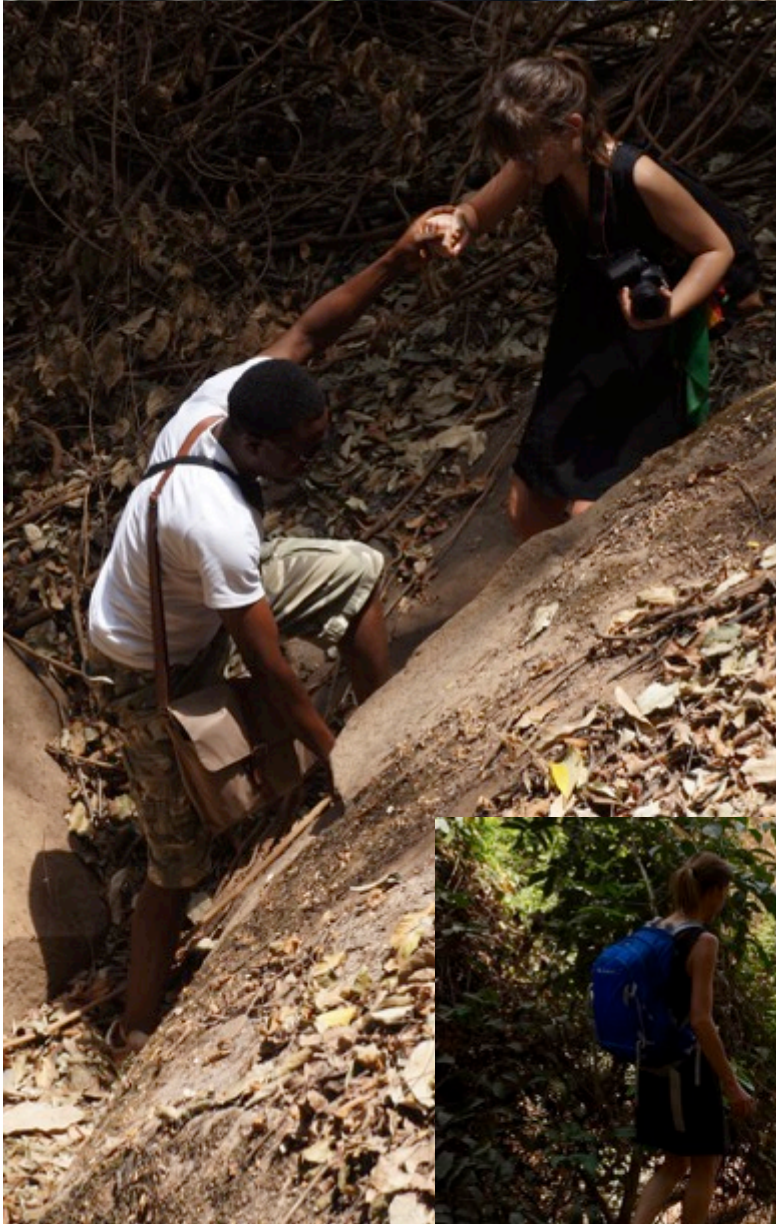
Ach, 5 Cedi valt nog best mee.

RATE PER HEAD	
FOREIGNERS	GH¢ 5.00
GHANAIANS	GH¢ 3.00
OCCASION	GH¢ 10.00

Men wilde direct doorstomen naar de onderste, en grootste, waterval. Hollanders als we zijn, hebben we dat idee even getorpedeerd. We hebben voor alles betaald, dan zullen we ook alles zien!!!

Boven zijn twee niveaus met kleine watervallen..
Wat plaatjes...

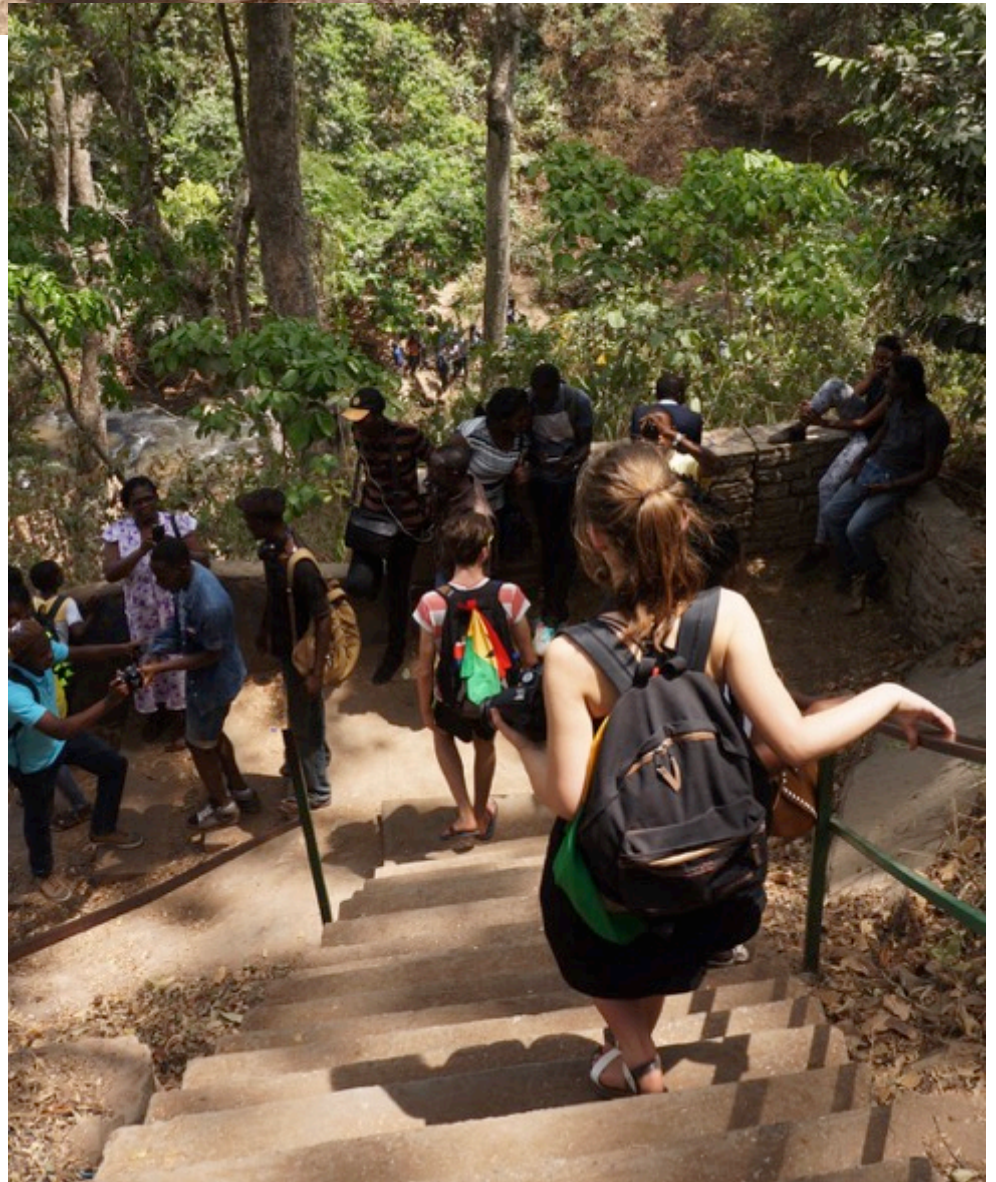

En toen kwam het hoogtepunt.

Hoewel. Hoogte...

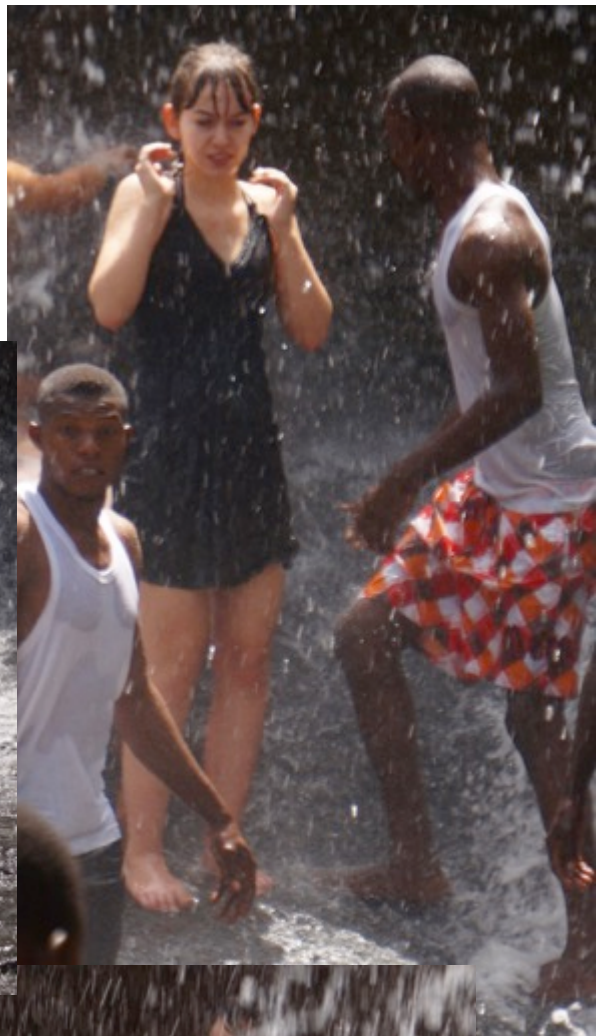
Even een stukje lopen en dan een trap een flink stuk naar beneden.

Het gejoel vanuit de diepte werd steeds luider.
En toen werd duidelijk waarom het ging.

“Waterkleding” en handdoeken waren meegenomen.
De rest was een mix van ongecompliceerde lol.
En dit keer waren wij de foto-objecten.
Vreselijk leuk.....

Geen idee, wie die zwarte knulletjes waren....

De lunch was geweldig.
Ongecompliceerd!
Lekker in de schaduw van een grote boom.....

Rijst eet je met een kaasschaaf....

En in Ghana eet je ook de
botten van de kip!!!!

De terugrit?
Meer dan vier uur...
Iets met het nog even zien van de vader van Dagoe in Techiman, boodschappen in
Techiman en Sunyani.....

Zondag eerst naar de kerk...

Wordt vervolgd.....

maandag 22 februari 2016

Vanmorgen vroeg, het is nog donker en de vogels laten zich alweer horen, het stukje over gisteren schrijven.

Gisteren lukte dat niet meer.

Het is hier soms een soort duiventil waarin het lijkt of half Ghana in- en uitvliegt.

Wel boeiend.

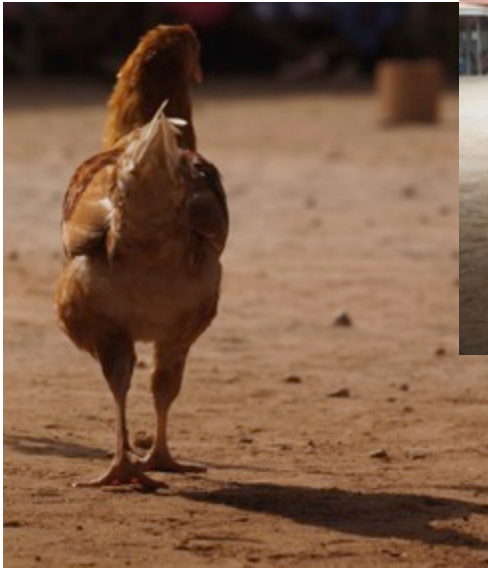
Gisterochtend vroeg naar de kerk.

Het Hollandse puberdom moest eerst nog even krachtdadig worden gewekt, waarbij het stemgeluid van Agnes wonderen verrichtte.

Er stond ook dit keer geen taxi maar wederom de Indiaas-bezusterde Toyota 4wd.

Vol!!!!

De kerk bleek binnen gerenoveerd te worden. De dienst werd er buiten onder een afdak gehouden. Met rondlopende kippen en al!

Hoe zal ik de dienst kenmerken?

Het duurde twee-en-een half uur...

Ghanezen zijn in hun mededelingen onvoorstelbaar spraakzaam....

Kippen die rond lopen zijn wij niet zo gewend.....

Ritme en decibellen waren weer volop aanwezig.....

Als Jasmijn in hun speech zich voorstelt en zegt dat ze 15 jaar is, is dat aanleiding tot ongecompliceerde en onschuldige vrolijkheid....

Als de zon laag op het kerkvolk schijnt, is Afrika zo geweldig kleurrijk....

Plaatjes dan maar....

Het ontbijt was dus laat.....

.....waarna nog tijd moest worden aan een presentatie op een senior high school deze week.

Uiteindelijk zal dat bezoek niet maandag, maar dinsdagmiddag plaats vinden.
Programma's worden hier bijna standaard gewijzigd.

Geeft dus weer even wat tijd.

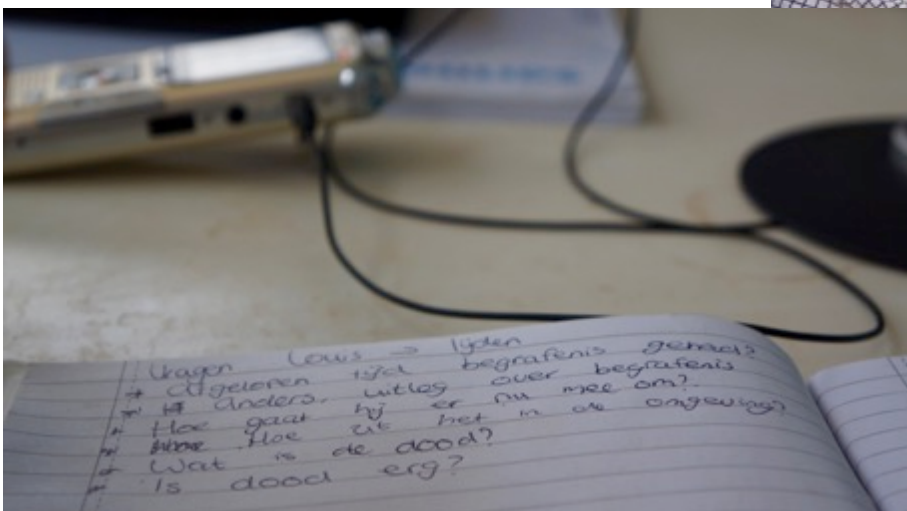

Ondanks het late ontbijt had Angie ook nog een lunch vervaardigd. Nog geen fufu, maar we besloten dit eens gezamenlijk traditioneel met het rechter handje naar binnen te werken. Best leuk!!

Er was al gesproken over een interview. Dan Louis, onze technicus, maar als slachtoffer hanteren. En pak dan en passant ook maar meteen het simpelste(?) onderwerp: hoe gaan ze hier om met de dood!!

Werd een fantastische lezing van Louis!!!!

De rest van de dag?

Er moest nog even gezocht worden naar alle drinken dat gisteren in een busje was verdwenen.

Geen idee waar het vandaan kwam....

Angie mompelde nog iets over een matron die toch al genoeg in haar huis had en te dik was en zo....

Dagoe schoof eind middag aan toen we even in de late zon buiten zaten.

Allard werd vervolgens door Emmanuel naar de ER meegenomen.

Evelien kreeg van Dagoe een rondje Afrikaans-ziekenhuis gepresenteerd....

Iets met rauwe realiteit en zo.

We hebben met de kinderen afgesproken dat ze uit nieuwsgierigheid niet echt alles deze week hoeven te zien....

Straks eerst met Serena even over het programma van deze week praten. We hebben het busje nog een paar keer nodig.

Dan een hoe-bind-ik-een-Afrikaanse-baby-op-m'n-rug sessie met Evelien en Jasmijn.

Daarna overleg in het kamp.

Eind middag een video- en interview opname in Emmanuel's computerschool.

Had iemand het over vakantie????

Wordt vervolgd.....

maandag 22 februari 2016

Oorspronkelijk de dag dat we naar de Senior High School zouden gaan.

Ghana....

Dus morgen.

Eerst dan maar eens het heilige-der-heiligen binnen rollen alwaar het complete management in vergadering bijeen zat.

Even het hele schema en busjesrooster overhoop gehaald voor de komende week.

Was volgens Sr Serena geen probleem.

Ik heb toen m'n dankbaarste blik even goed opgepoetst en op m'n bakkes geplakt, waarna het schema was geconcretiseerd.

Morgenmiddag naar de school en en passant overleg met het kamp, woensdagmorgen naar een school in Drobo om de verlengde versie van de al eerder vermelde voorlichtingspresentatie bij te wonen, waarna nog een kort kampbezoek voor een voorleessessie.

Op het wensenlijstje stond nog iets als hoe-fixeer-ik-een-kind-op-m'n-rug.

De kinder-OPD was in vol bedrijf dus een voldoende voorraad verse slachtoffertjes.

Gaat zo: je gaat binnen in een bloedhete poliruimte en wacht af. Intussen gaan enkele verpleegsters baby's werven in de volle wachtruimte, waarna je een moeder en kind binnen ziet komen. Hopelijk is alles voldoende uitgelegd.

Gezien de brede glimlachen van iedereen blijkt dat het geval te zijn.

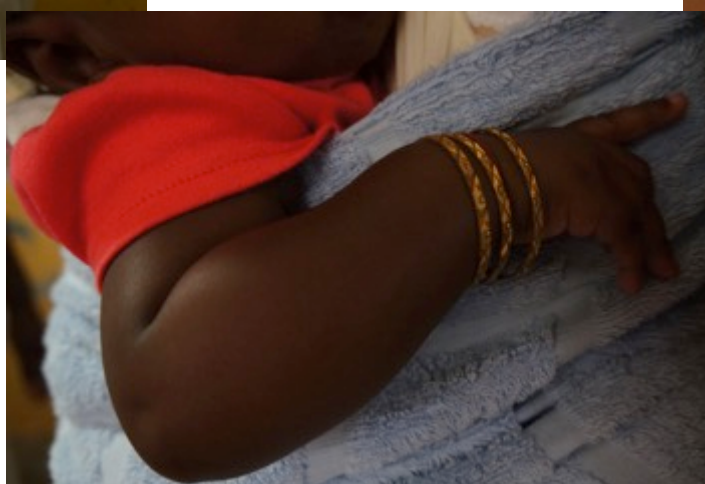
Het resultaat:

Overigens, waar haal je zo'n wurm met zo'n petje vandaan?

Het zit er al vroeg in: als het glimt, is het buitengewoon interessant!!!!!!!

En na “petje” kwam
het volgende
slachtoffer....

Zo, hiermee had ik m'n dagelijkse
kwantum kindjes wel weer gehad.....

Tijd om lappen te kopen.

De fan was perfect voor de noodzakelijke afkoeling....

Alles is netjes door de ziekenhuiskleermaker afgezoomd voor 20 cedi.

De lunch is door ER-werk wat laat verorberd.

Men had iets te enthousiast geroepen dat het eten van hun favoriete gerecht, fufu, wel eens vandaag zou mogen plaats vinden.

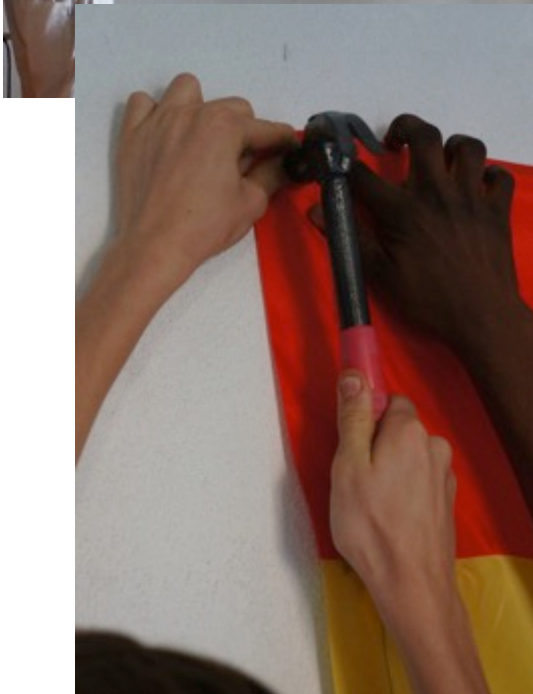
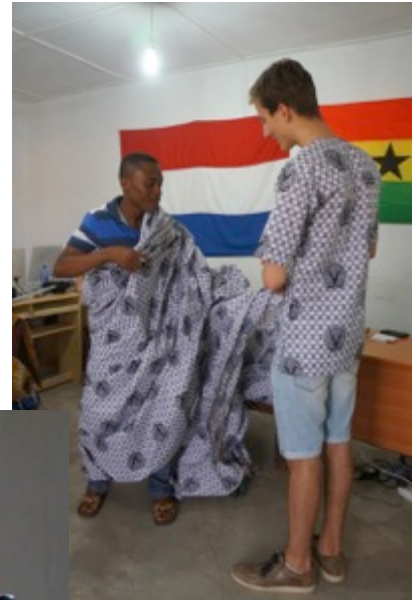
Er zijn geen foto's van.

Laat ik de gebeurtenissen tot nu als volgt samenvatten: hoe leg je thuis uit dat we na de lunch gekletter van de wc-emmer hoorden, Allard opvallend bleek was, het begrip "misselijk" veelvuldig werd gehanteerd en de dames met zwarte baby's dreigen thuis te komen.....

Eind van de middag is nog een interview opgenomen in Emmanuel's computerschool.

Maar niet nadat de kleermaker supersnel vervaardigde shirts kwam brengen en er een demonstratie was hoe mannen hun traditionele kleding om zich heen draperen.

Dit alles tegen een achtergrond van vlaggen die vonkenspattend met spijkers tegen de muur waren genageld...

Het interview werd gekenmerkt door zeer lange antwoorden van de jongens en een overdaad aan achtergrondgeluiden van de straat.
Gaaf toch leuk worden!!!

Angies maaltijd 's avonds werd nu alom gewaardeerd, ook door Allard, en met een groot aantal mensen genuttigd.

Het valt ons allen op dat er voortdurend goede gesprekken zijn.

Onderling en tussen twee culturen...

Het is geweldig om te zien wat dit land en deze cultuur nu al binnen nog geen week met mensen doet....

Heel veel praten.....

En geen "small talk"

Allemaal.....

Wordt vervolgd.....

dinsdag 23 februari 2016

Markt- en schooldag!
Angie was de gids in het doolhof van stalletjes en doorgangetjes.
Het bekende plastic mandje aan de arm om inkopen te doen voor onze maaltijden.
En dan beseft iedereen plots wat hij/zij eet.
Of een introductie op een Afrikaanse markt nou zo bevorderend is voor een gezonde eetlust????
In ieder geval meurde de hele handel weer met traditioneel Afrikaans enthousiasme.
Vooral de gedroogde vis!!!!

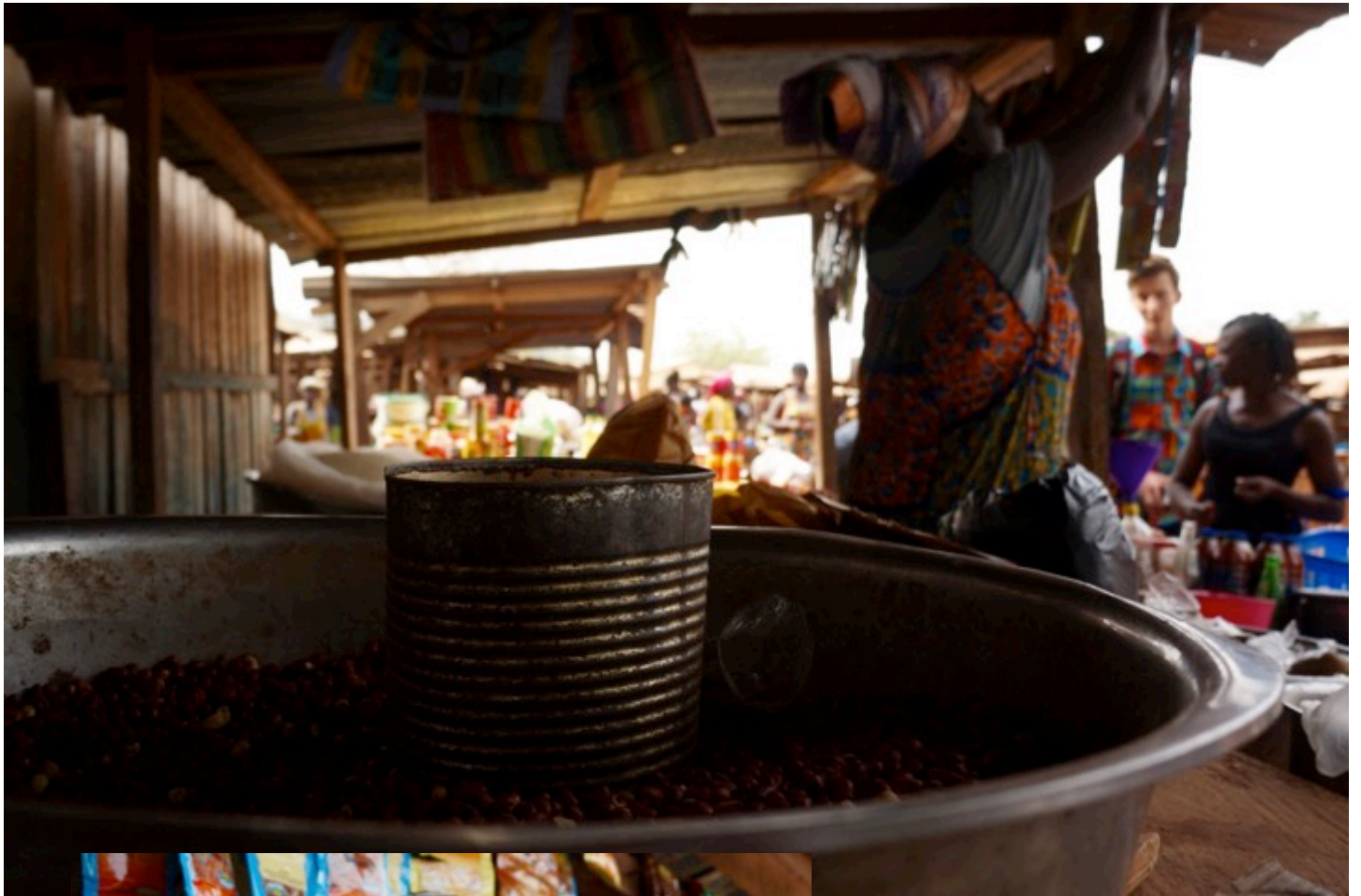

Maar kleurrijk!!!!!!

En geurvol met kruiden!!

Gedroogde koeienhuid in ons dieet vonden we wel wat grensoverschrijdend!

De reukzenuwen werden volop op de proef gesteld. Voor sommigen iets teveel...

Gelukkig was het bij de bank, even geld pinnen, minder neus-etsend. Het PIN-hokje daarentegen was in de Afrikaanse zon oprecht een oven!!

In de bank even afkoelen, omdat het apparaat het zelf in dat klimaat ook wel welletjes vond, was heerlijk.

Wetend waar de lunch vandaan kwam, is die met smaak verwerkt?!

's Middags eindelijk naar de Sacred Heart Senior High School om onze tien studenten te ontmoeten.

Het geheel wordt daar bestierd door een aantal Afrikaanse zusters van dezelfde orde als Sr Judith.

We dienden eerst een presentatie te houden voor een deel van de leerlingen.

Een stuk of zes- á negenhonderd!!!!!!

Een paar meer of minder deed er niet toe.

Uiterst gedisciplineerd ons
aanhorend!!!!

En toen bleek dat het Sr-dom vond, dat onze tekst nog even moest worden
“onderstreept”!!!

Dat ging weer met het nu langzamerhand bekende Afrikaanse-donder-en-geweld!!!!

Toen ook die boodschap er voldoende door de zuster was ingeramd, mochten de
leerlingen vragen stellen.

We werden een beetje stil van de intelligentie en wijsheid van de vragenstellers. Zoals we deze reis toch al diep onder de indruk zijn van die continue stroom van mensen die blijk geven van een onvoorstelbaar inzicht en oprechte bevlogenheid.

Uiteindelijk mocht de zaal leegstromen, waarna onze studenten achterbleven...

Opvallend...

Eerst moest het ijs wederom, net als in oktober, gebroken worden.

En toen kwamen ze pas een beetje los.

Vooraf toen buiten de obligate groepsfoto moest worden gemaakt.

Uitwisselen van mailadressen...

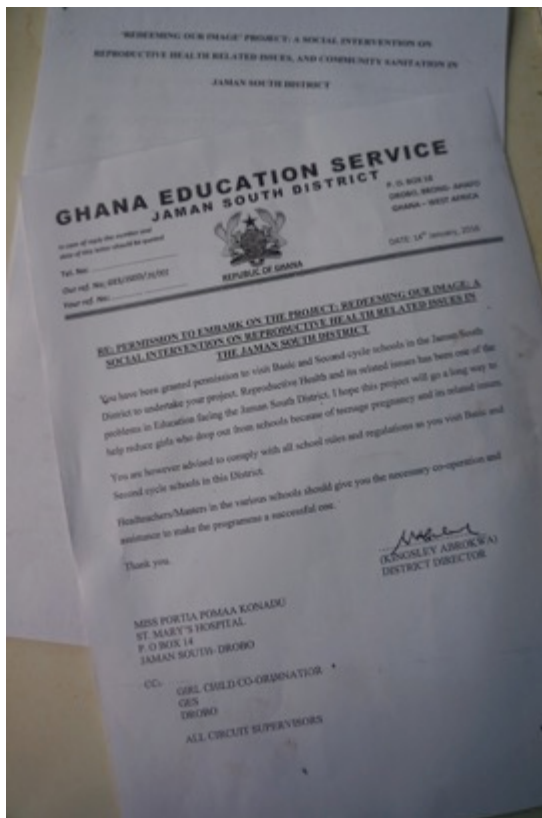

Woensdag gaan we met Gregory van het UNHCR verder praten over de mogelijkheden van communiceren met deze mensen. Iets met “er-is-geen-stroom” en “alleen-in-het-kamp-zijn-computers-en-daar-zijn-ze-alleen-in-de-vakantie” en zo

Wordt vervolgd.....

woensdag 24 februari 2016

Ook deze dag was weer volslagen anders dan gepland.

Vanmorgen 10AM hadden we een afspraak om op een meisjesschool de presentatie van Portia en haar team bij te wonen.

Een presentatie over seksuele hygiëne.

Maandag was met Sr Serena afgesproken dat we vanmorgen gebruik van het busje zouden kunnen maken. Ook om na de presentatie naar het kamp te kunnen gaan.

Vanmorgen geen busje!

Was met het management naar Sunyani!

De oplossing?

Portia had iemand met een oude Mercedes geregeld.

Alle alarmlampjes op het dashboard brandden vrolijk en een achterwiel had een dusdanig enthousiaste slag, dat de chauffeur soms de hele wegbreedte nodig had.

Maar we kwamen er.

Een langzamerhand bekend Afrikaans volgepropte ruimte met voorin een subtiele projectiemogelijkheid op een betonnen wand, waardoor het stopcontact een permanent onderdeel van elke dia was.

Het team had plaats genomen op het podium en Portia was de woordvoester.

Het voorstelrondje van de bleekgezichten is onderhand een vertrouwd onderdeel van iedere meeting geworden.

Nieuw was de oorverdovende hoeveelheid hoogtonige decibellen van het gejoel van honderden meisjes, toen Allard als potentiële “husband” werd genoemd.

Tja.....

We wilden deze presentatie bijwonen om te ervaren hoe presentaties van dit soort in Afrika plaats vinden. Niet subtiel!!!!!!

In Nederland wordt dit soort onderwerpen met grote omzichtigheid en vermijden van bepaalde benoeming benaderd.

Zo niet in Afrika!!!

“Gewoon” alles noemen....

En een bijval van het publiek!!!!!!!

En een interactie met een ongelooflijke eerlijkheid!!!

In Nederland nauwelijks voorstelbaar!!

Het geheel duurde zeker anderhalf uur!!!!

Ze hadden alleen eigen audiovisuele apparatuur nodig.....

Dirk heeft nu wat meer ruimte in z'n koffer voor een Afrikaans masker....

Het bezoek aan het kamp is i.v.m. gebrek aan vervoer uitgesteld tot morgen vroeg.

De lunch werd verlevendigd door mannetjes met ladders die iets met een airco kwamen doen.

De middag is eindelijk in alle ontspanning doorgebracht...

De pijp is een beetje leeg.....

Excuses dus voor dit wat beknopte verslag.....

Wordt vervolgd.....

donderdag 25 februari 2016

De laatste dag.

In gedachten heb je altijd een soort afbouwschema, maar de realiteit is, dat er een snelle opeenvolging van laatste acties is.

Eerst naar het kamp. Het uitgestelde bezoek van gisteren.

Iets met een busje dat naar Sunyani was en een waggelende privé-Mercedes en een ziekenhuischauffeur die achteraf bij ons bij een dichte deur was aangekomen en zo.

Iets met miscommunicatie.

Heeft me weer een stief kwartierke goedpraten van de acties van anderen gekost bij Sr Serena.

Uiteindelijk reed Yaw de bus weer voor de hut.

Sr Judith had wat haast, maar nam alle tijd. We hebben afspraken gemaakt over mogelijke deelname aan het school food program in het kamp. We moeten kijken of we tijdelijk wat kunnen bijdragen aan de bijvoeding voor 400 schoolkinderen. Er zijn tevens afspraken gemaakt over de communicatie met de tien

studenten.

En er wordt gezocht naar een voetbaltrainer volgens onze profielschets.

En zo nog veel meer.....

In de school is de bibliotheek besproken en de boekenwens.

We blijken in het kamp redelijk bekend te zijn, want toen we in het zicht van de school kwamen, stormden er in een grote stofwolk tientallen zwarte kleutertjes op ons af.

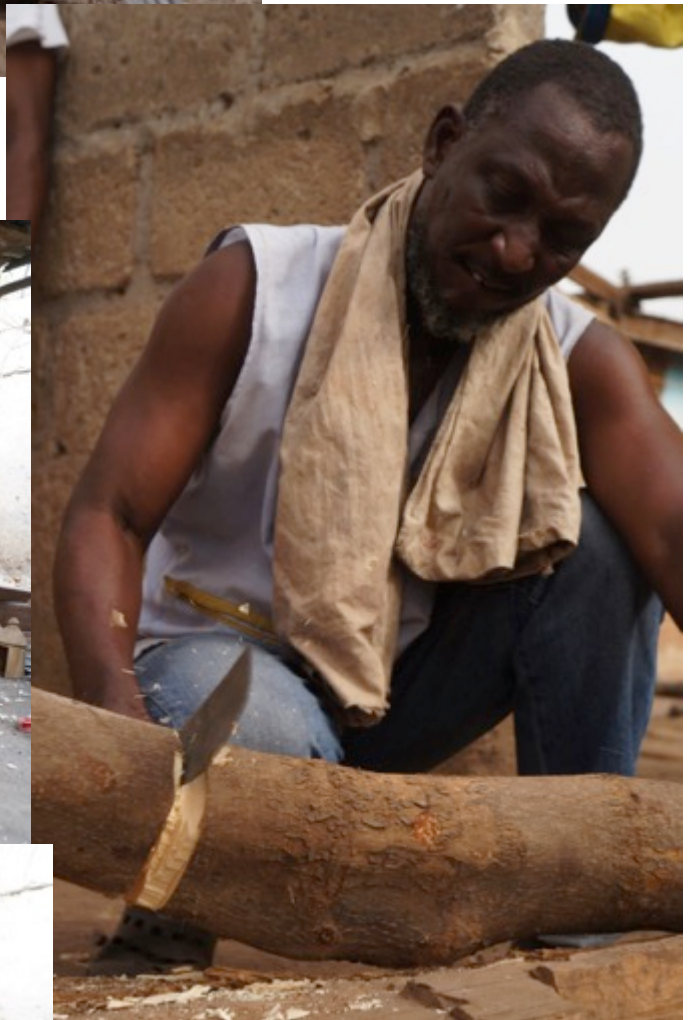
Nadat Allard in die groep een voetbal had losgelaten, stoof dat hele zootje in dezelfde stofwolk een hoek van het schoolplein in, met achterlating van wat in het stof happende en kreunende slachtoffertjes.

Na de lunch uiteindelijk met het busje met Yaw naar Jusif.
 Stel je geen sophisticated atelier voor.
 Afrika!
 Zie plaatjes.....

Er was voldoende lokale belangstelling.

Morgen weer op weg naar huis.
Bijna drie weken hier geweest.
Het was geen vakantie.
Er was altijd wat te doen.
Er was altijd iets te bepraten.
Er was altijd geluid.
Er waren altijd mensen.
En die mensen zijn vreselijk boeiend.
Weg met die afschuwelijke westerse vooroordelen dat Afrikanen dom en lui zijn.
We zijn allemaal diep onder de indruk van de bevrologenheid die we hier met mensen hebben mogen delen.
We zijn intens geraakt door de wijsheid.
We hebben ons hier soms heel klein mogen voelen bij de grootsheid van de manier van leven en overleven in Afrika.
Ik vond het uitermate spannend om hier met een paar mensen dit te mogen delen.
Vooral omdat er twee kinderen bij waren, die niet de mijne zijn, maar voor wie ik me misschien nog verantwoordelijker voelde, en misschien met hun huidige ervaringen, nog voel, dan "eigen".
Ik heb hier in een week een paar mensen zien veranderen.
En dat mag best.
Ik hoop oprecht, dat zij de warmte die onze vrienden hier ons geven, zullen blijven voelen en koesteren.
Dan is het goed.

We gaan absoluut door, dus:
"Wordt vervolgd....."